TECHE UDINE

MANOSCRITTI

FONDO JOPPI

Manoscritto n. J_MSS_0129

I manoscritti che compongono compongono il fondo, assieme alle migliaia di testi a stampa - compresi rari incunaboli e cinquecentine - il Fondo Joppi, sono quasi esclusivamente di interesse friulano. La raccolta si è formata nell'arco di una sessantina di anni grazie alle ricerche di Vincenzo ed Antonio Joppi.

Collocazione:

Biblioteca Civica "Vincenzo Joppi", Udine - Inventario dei manoscritti del Fondo Joppi
https://www.techeudine.it/fondo-joppi
https://www.sbhu.it/

N.° 129

MSSO

Millena Paulus
de Venzono
Excepta e Logica
Aristotelis Rdi
P. Steph. Zalaai S. J.
1607

129 - Zalaai /*Stephano*/ gesuita. — Tractatus in universam Aristotelis Logicam: exceptus à Paullo Millena Foroiuliensi de Venciono, inchoatus Anno M.DC.VII 2 Januarij. — L'A. era dottore in filosofia e professore ordinario in « Alma Graecensi [Gratz] Academia ».

Un vol. in-8° di circa 500 carte scritte, rileg. in pergamena: scrittura del sec. XVII di mano del Millena.

307

1612 adi v. febraro morse mio Padre

1613 adi 29 dy.o morse Helisabetta mia sorella di anni 22

Memoriale

Anno 1585 Nacque Odorico fu alli
3. d'Luglio fu Compadre M. Francesco
Marcinelli, et Sig.ra Rinaldo Candido, comadre
Donna Margarita sua.

Anno 86. alli 4. Ott.re Nacque Paolo Compadre
M. Francesco Martinello, et Bernardino Migliorato
comadre Donna Margarita sua.

Anno 89. alli 6. Genaro Nacque lo 2.o Odorico, et
fu Compadre M. Francesco Martinello, comadre Donna
Antonia Migliorata.

Anno 90. alli 13. Febraio Nacque Nicolò Isabella Compadre
M. Paolo Marinelli comadre Donna Laura Rotta.

Anno 93. alli 28. Marzo Nacque Gioan Battista Compadre
M. Nicolo Durante, comadre Donna Laura Rotta.

Anno 95. alli 11. d'Luglio Nacque Nicolò Compadre
M. Paolo Dora, comadre Donna Laura Rotta.

Anno 95 adì 5 d'Genaro Naque Millina de Pasqua
compadre Sig. Paolo Dona comadre Donna Aurelia Mufcetti

Anno 1600 adì 28 Sett.re Naque Diana Maria de Sig.r
Paolo Mufcetti, comadre Donna Anna Laur

Anno 603 Naque Adriana d'Gio adì 6. d'Febraro
compadre Sig. Orazio Scarpellar comadre Donna
Margarita Laur

TRACTATVS
IN
VNIVERSAM ARISTOTELIS LOGICAM

A

R. P. Stephano Zalaai è Societate Iesu Philosophiæ Doctore, & eiusdem in Alma Græcensi Academia Professore Ordinario traditus.

EXCEPTVS

à

Paullo Millena Foroiulienſi de VENCIONO

INCHOATVS

ANNO M.DC.VII. 2. Ianuarij.

PRÆFATIO

DE NOMINE LOGICÆ

Quæstio: de subiecto Sac.

circa quæ quæritur in isto dub. in prima inquisitione ut videtur
ubi formalis obiectum in quod obiectum contra dictam sententiam subiectum
quæstionis et structura habetur a disputatione de scientia et ratione
et ita dicunt communiter omnes tenentes, 1a s. dub. in
quorum 1. verbi subiecti materialis totalis sit verum respondeo contra, 1a 3a qui
sit ratio formalis subiecti scientiæ

Dubitatio: ad 1. in 1. an sit ratio formalis obiecti

Obiectum complexum scientiæ duo habet materiale et formale, de ratione
enim scientiæ est ex principiis et ipsa conclusionis sita, probandi cum scientia
quæstionis tota difficultas est de ratione formali nostra. Pro. opinio est
quorundam dari aliam rationem formalem subiectivam obiecti, secundum quam
fiunt subiecti conclusiones scitabiles. Durandus in 3. dist. 24
q. 1. sub fine, ubi ait rationem formalem obiectivam seu conclusionem ad
esse scibile quæ subiectum ad quod dicit attributionem, Durandus ibidem Scotus
q. 3 pro. quæ in loco contrarie notitiæ subiecti, in quo virtualiter
continentur omnes conclusiones esse adiquatum causam omnium
conclusionum scientiæ totalis. Sed dicitur quia aliquid uno
modo sola subiecti notitia scitur causalis aliarum conclusionis, notitia
enim subiecti totalis representat subiectum, de quo habetur conclusio
subiecti per se vel per accidens, ut dicit Scotus q. 4 pro. et Hoc dicit Scotus
q. 1 nec mirandum oppositi docuit solum a quale omnium conclusionum
scientiæ totalis, ad ipsum esse rationem formalem scitum et conclusionis
et omnium scitum cum quam dat rationem, explicita a respectu
multa ex omnia habita attributionis ad rationem formalem obiecti
incomplexi ab hoc correctionem non potuit scitum aliter, sed
solum habitus potuit omnium attributionis omnes scitum

Contradicta recitantur, et soluuntur quædã obiectiones.

Dubitatio 2. utrū sub. formale materiale sit vnum.

Explicatur Locus Arist. 2. post. Text. 43

Rationibz. confirmatur nostra sententia, et diluuntur Argumenta.

Dubitatio 3. quomodo distinguatur ratio for. sub. incompl. à Mat: et quid sit.

Quæstio 2ª quid sit sub. log.

Refelluntur praedictae opiniones, et illa
sabjicitur.

Dico primo sub. formali. Leg. id est operationes directivas secundi directivi de
facto rationis directivae, - Probatur. quia ex leg. supponit operationes
morales esse directivas alterius quia facit mentem, quia ex leg. non supponit dic-
tiones, quia ex dictionibus ad alia forma regulativa adiecta directiva a ratione
relativa ad ordinem ad eum operationibus pertinentibus ipsi ratione ad quod finitas dirigitur
pertinet solum ex ipsa quod facit directivas, non omnia ex omnia facit ex eis regulativa
alterius ita ut ad directivas ex eis ex eis dictionibus dicat ordinem quod finitas
quod solum ordinem ad ex omnibus ad ex omnibus finis. Sed ex eis ex eis quod mala ordinem,
ex dictionibus sub. for. ex eis rationis et ipso directivas tantum. Secundus
vadit ordinem alterius illud finis rationis, quod pertinet per formam ad ex eis ordinem
quod relationis ratione, directivas, non directivas ad ordinem finis ex eis. Leg. nihil
ex ipso facere finis, nihil ex eis pertinet ex eis relationem, et ex eis ordinem ad ex eis
ex eis formalis, quia ex eis ordinem ex eis quod ex eis ordinem ex eis finis ex eis ordinem
ex eis plenitudo ordinem. Si vero dicatur ex eis, ergo ad supponendum ex
rationem ex eis directivas ipsam ex eis ordinem non ergo ex eis ordinem ex eis
operationes ex ipso finis quod ex eis ordinem ex eis finis ex eis ordinem quod
finis ex eis ordinem. Ex eis ergo ad ex eis ordinem quod ex eis pertinet ex eis
tiones directivas ex eis ordinem, ipsi ex eis ordinem ex eis pertinet,
ergo ad ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem, ex eis ex eis
quod ad ordinem operationes directivas ex eis ordinem. Si vero dicatur ex
quod ordinem ex eis operationes. non ergo ex eis ordinem ex eis ordinem. Si vero ex eis ordinem ex eis
sub. for. ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis
sub. for. ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis ordinem ex eis
ex eis ordinem

Dubitatio vnica vtrum Lex sit ...

Baldus in quarto an Leg. sit scientia in fine Cap. 2. Tom 4 ... Leg. sit scientia sive facultas ... Cap 2 ... Leg. ... Cap. ... Leg. ... Leg. ... Leg

[illegible] Log. et Philosophiae ad Physicam. Ad eam partem Philosophiae, cui Tartaleae Moderni et Oxonienses nomen dederunt, pertinent tractatus Naturalium, Caelum, Instantes, Caelum et

Tractatus primus de Divisionibus Log.

Cum hoc opus divisionibus Logicalibus et Scientiarum tradendis primo loco destinatum sit, ne [illegible] Dialectica, ab hominibus [illegible] appellatae, omnino neglectae videantur, aut [illegible] Quaestiones [illegible] Aristotelis Topicorum libros [illegible] Boethius, Alexander Aphrodisiensis, Themistius, Simplicius, Ammonius, Philoponus, Ioannes Grammaticus, Ioannes Damascenus, Michael Psellus, Petrus Hispanus, Albertus Magnus, Thomas Aquinas, Scotus, Occam, Buridanus, Marsilius, Albertutius, Paulus Venetus, Gaetanus, Soncinas, Javellus, Crathorn, Major, Dullaert, Trombetta, Versor, Almain, Mair, Cajetanus, Fonseca, Toletus, Conimbricenses, Coimbricenses, Complutenses, Oviedo, Arriaga, Ruvius, Hurtado, Oviedo, Poncius, Ferrariensis, Zumel, Aversa, Ledesma, Vasquez, Suarez, Valentia, Gregorius, Vasquez, Arriaga, Oviedo, Ruvius, Hurtado

Disp. 2 de Ente Rationis

[illegible] in tractatu de Ente rationis [illegible] [illegible] [illegible]

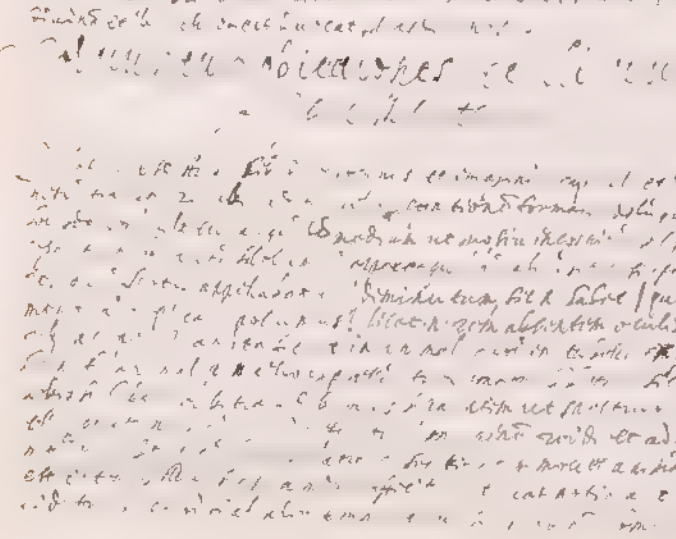

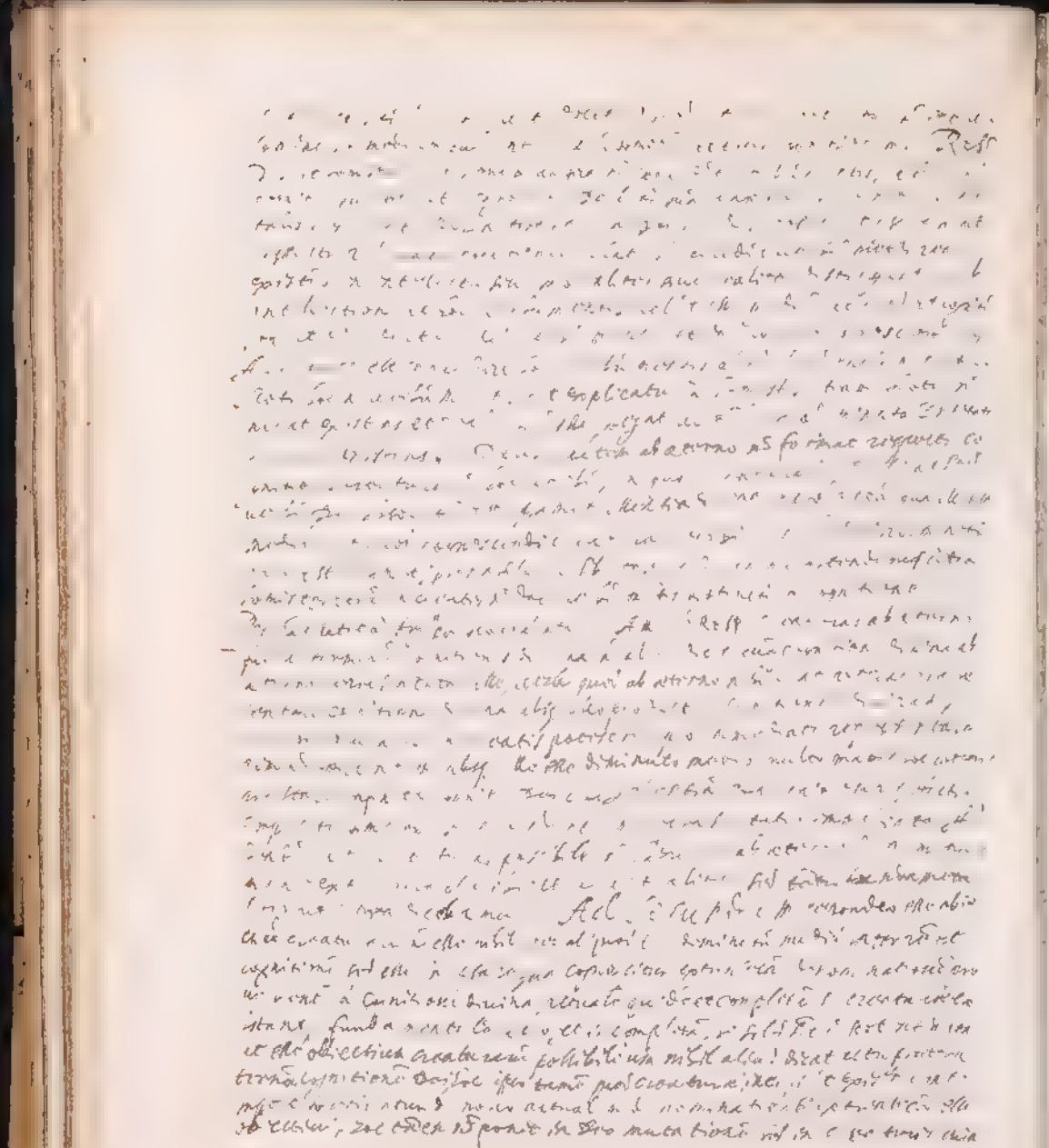

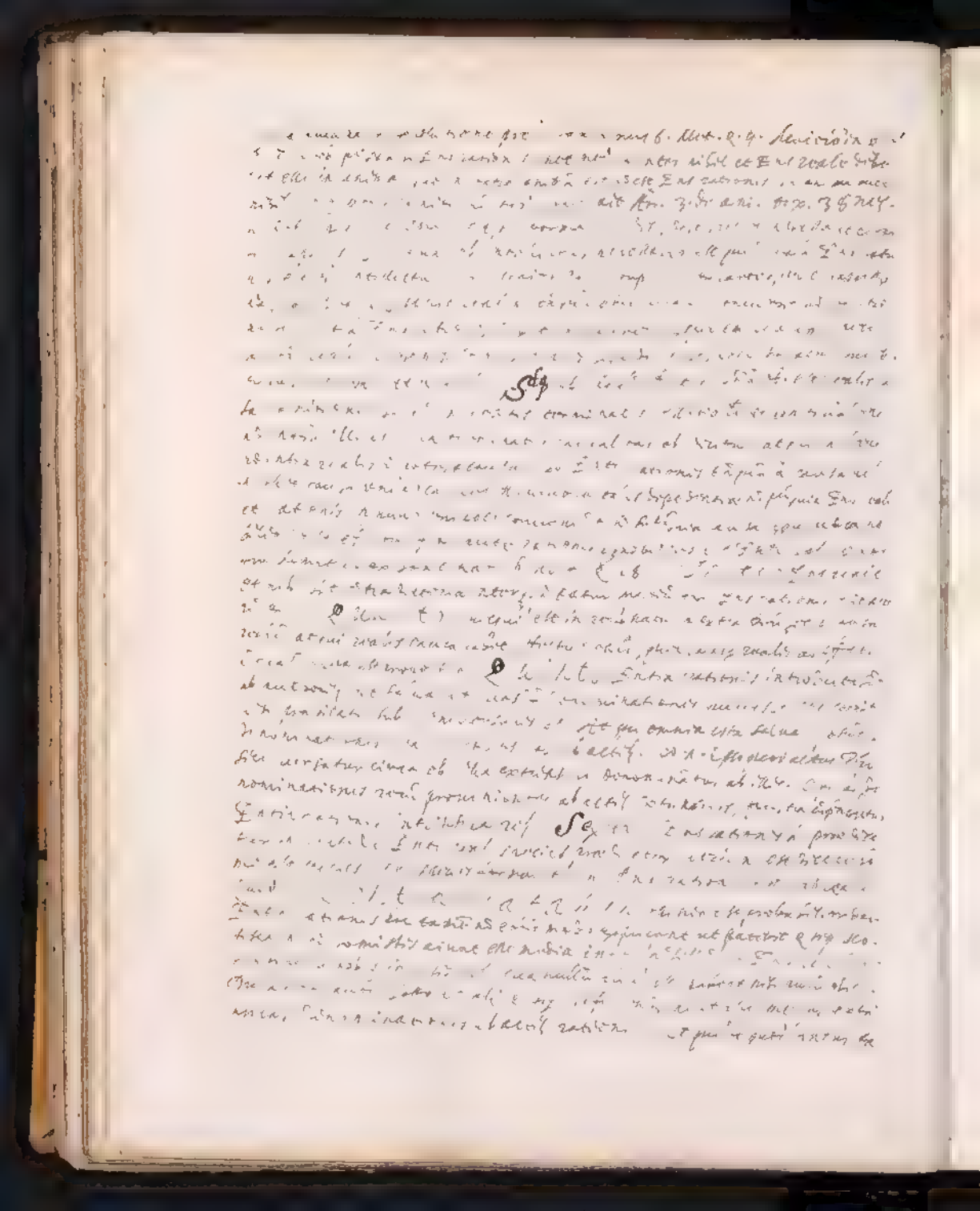

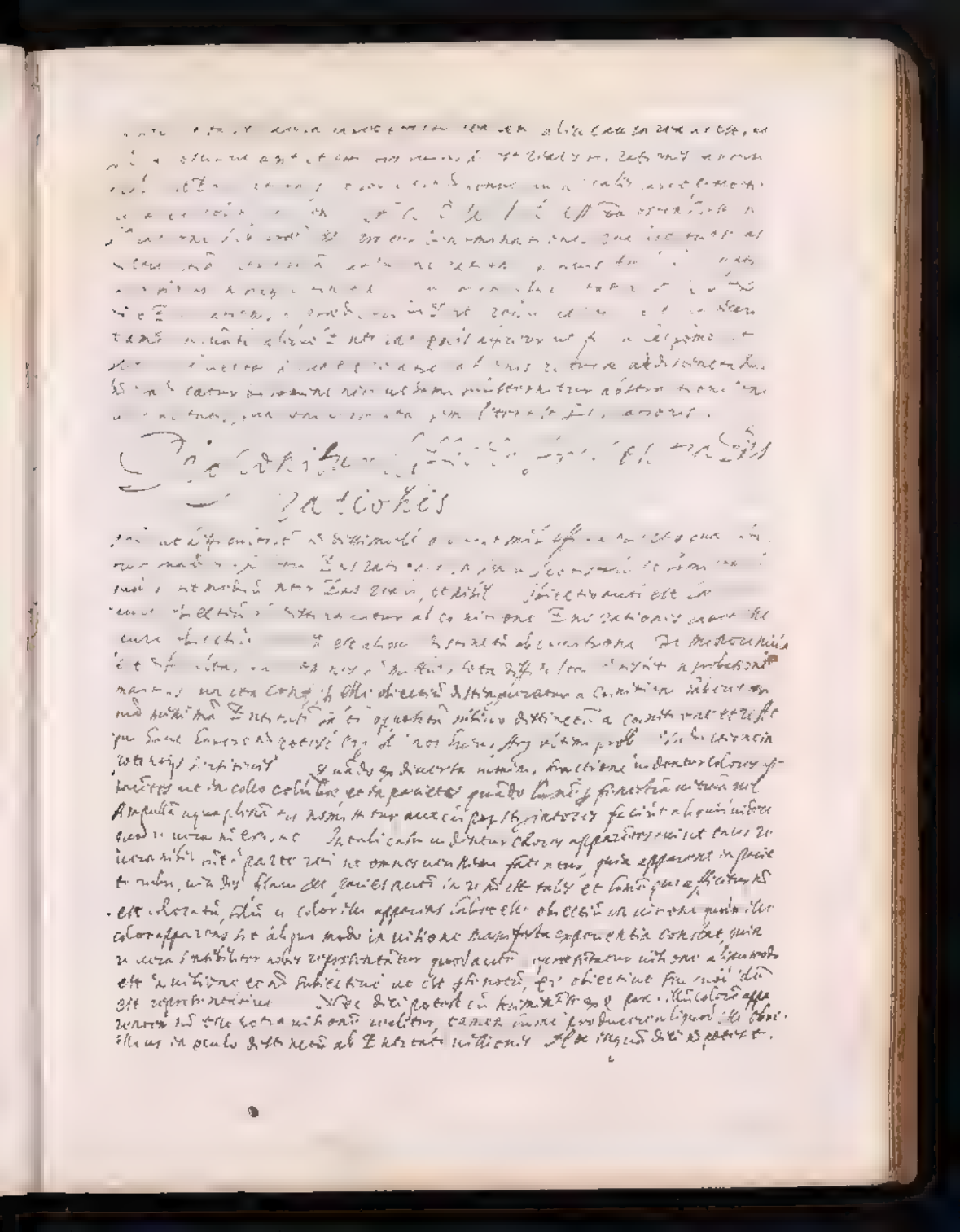

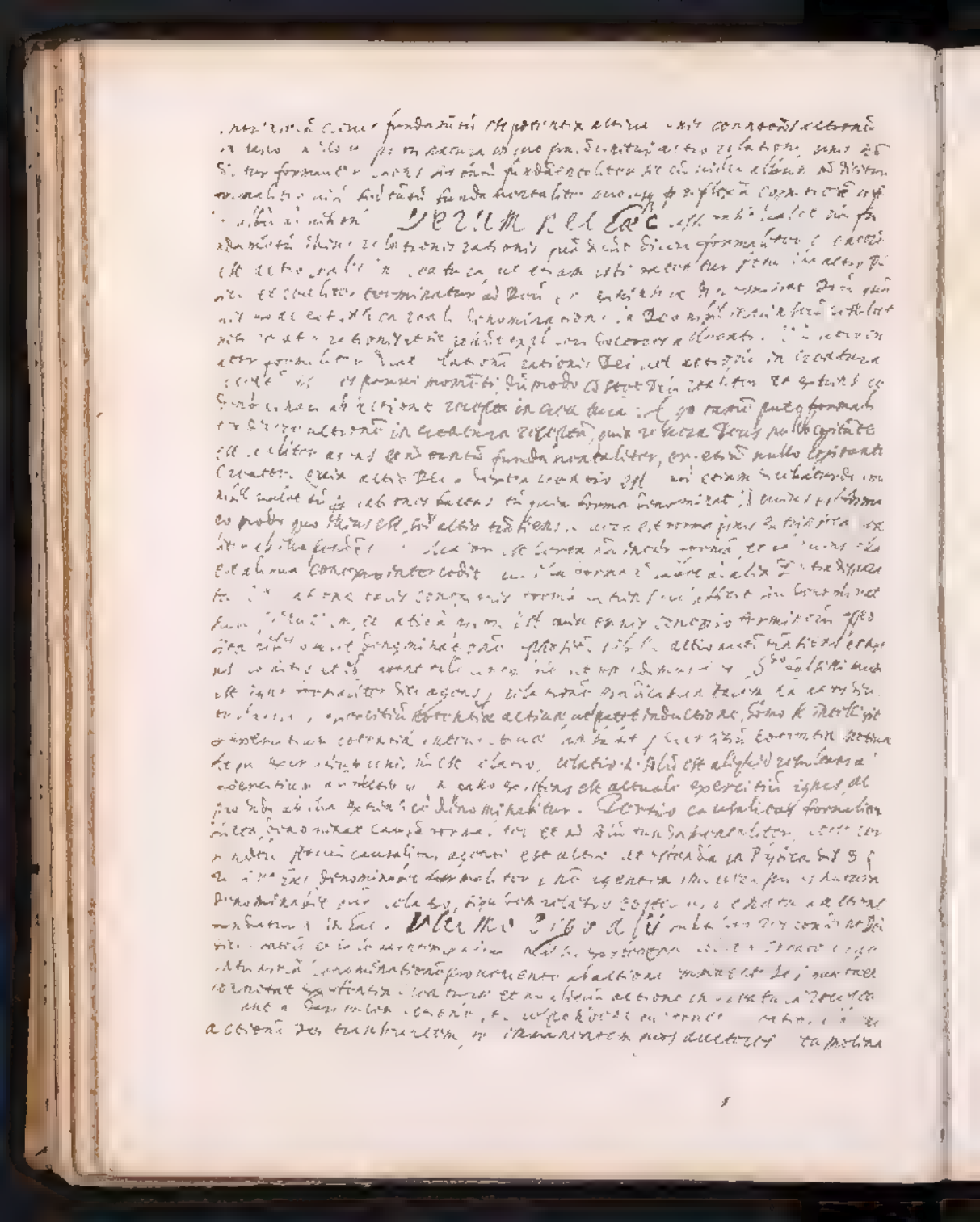

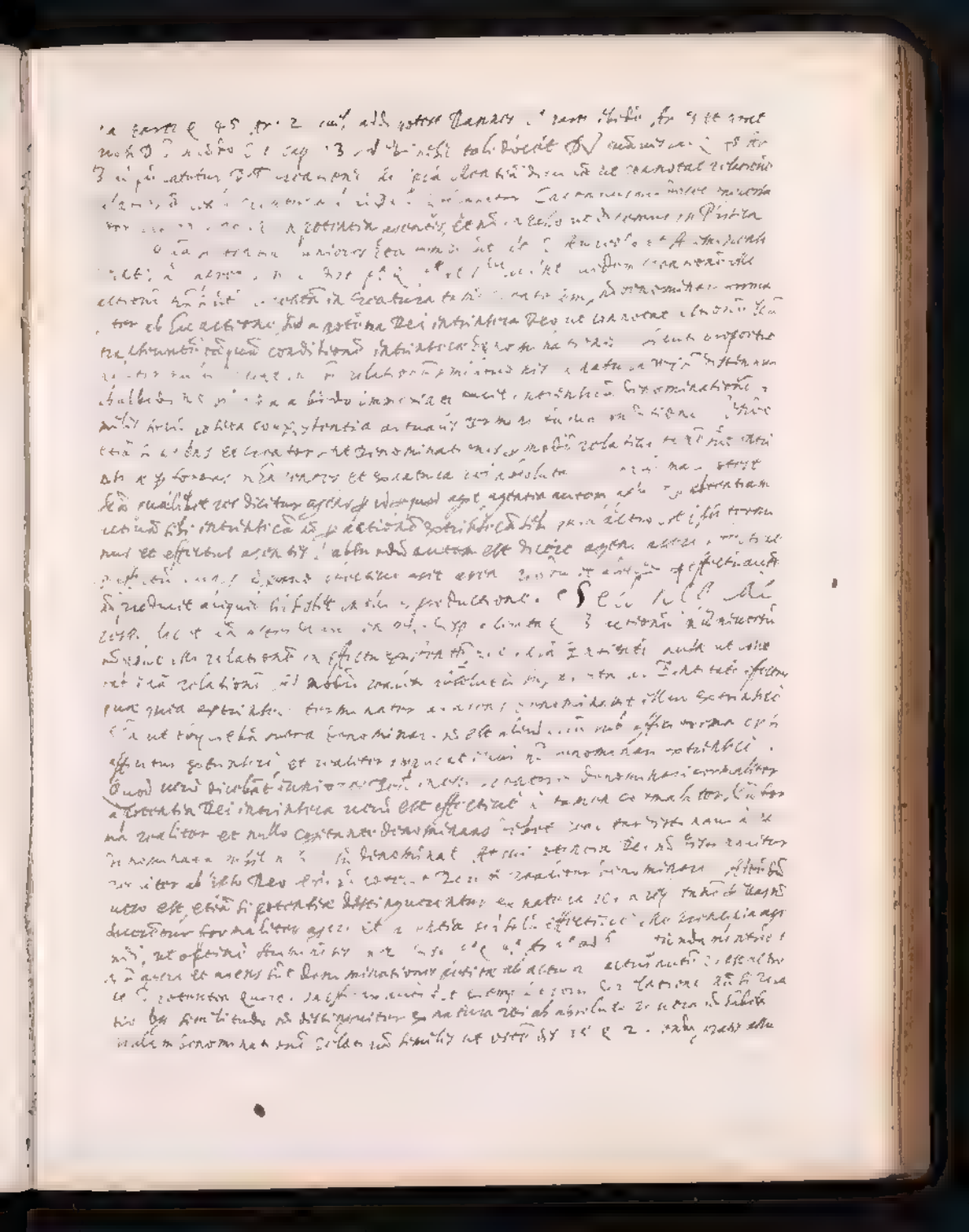

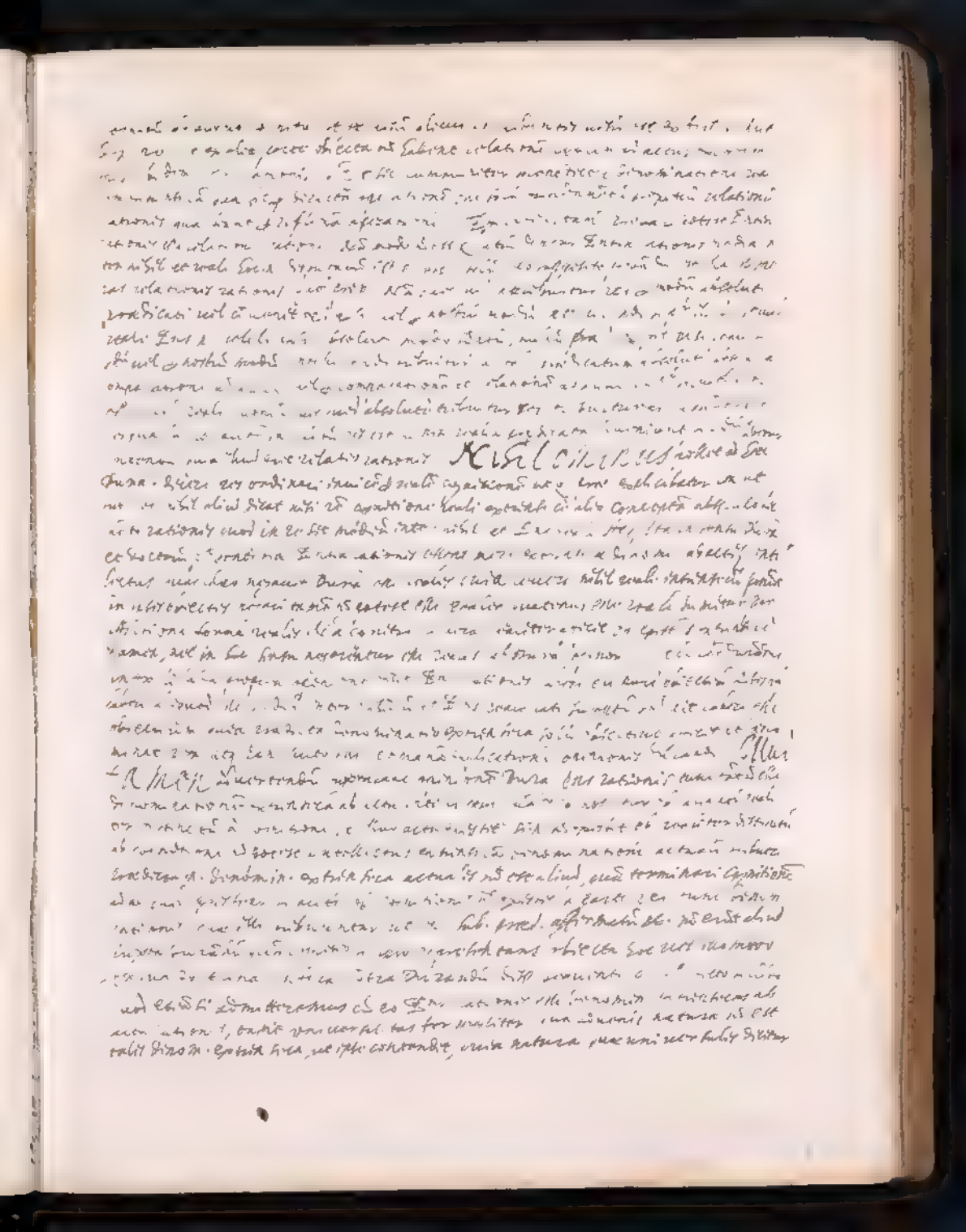

Dissertatio: mea utri cognitii sicatrae-
lem relationem ad cognoscens

ad cognitionem [illegible] affirmativa esse. [illegible]

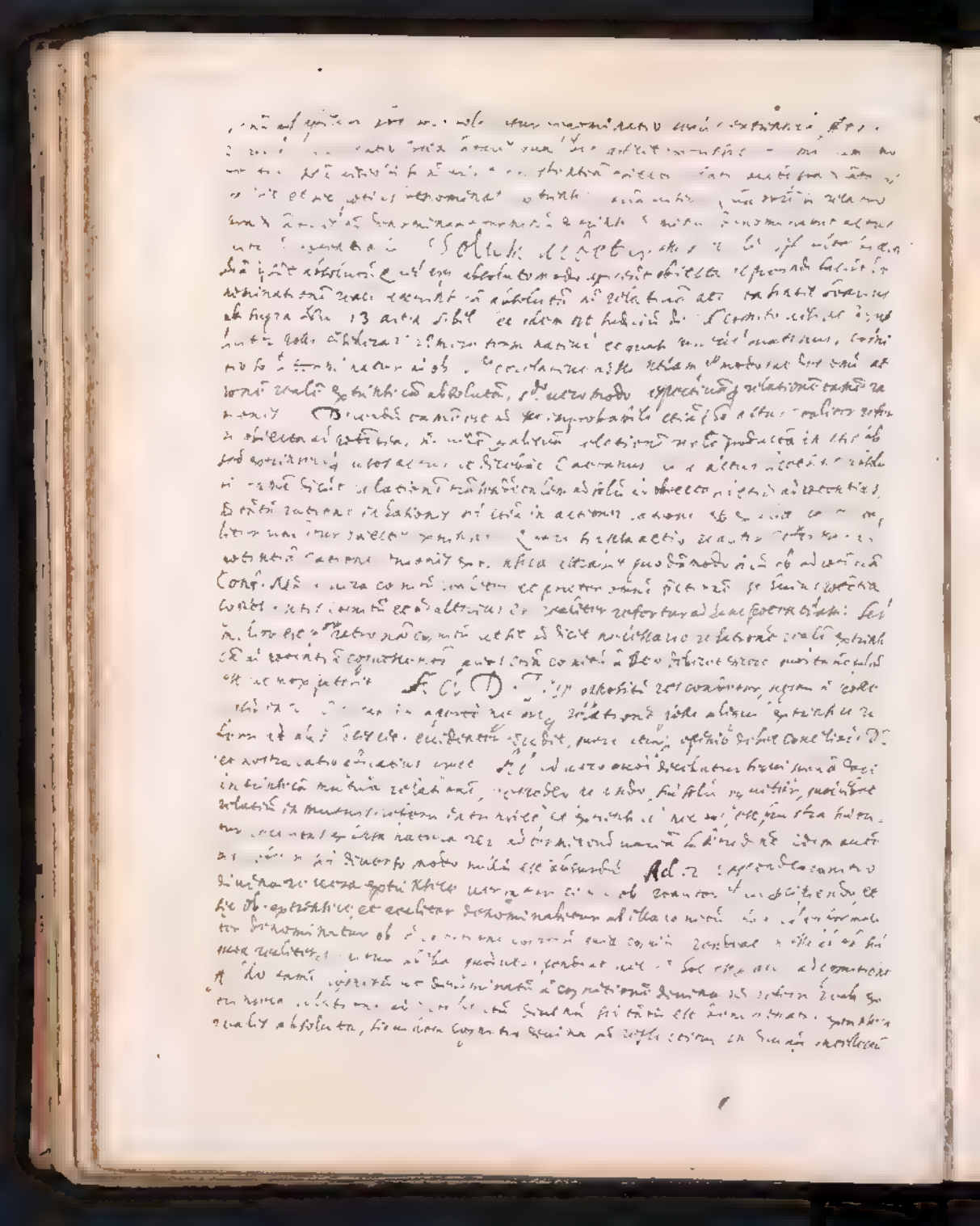

Utrum rationis ad finem indirecte cognito sit cognitio rationis ad eius obiectum.

Obiectum. Videtur quod rationis ad finem indirecte cognitae non sit cognitio rationis ad obiectum. Illa enim cognitio videtur esse alterius rationis quae est alterius obiecti. Sed cognitio rationis indirecte cognitae est alterius obiecti quam cognitio rationis directe cognitae. Ergo cognitio rationis indirecte cognitae non est cognitio rationis ad obiectum.

Praeterea, cognitio rationis directe cognitae est cognitio rationis ad finem. Sed cognitio rationis ad finem indirecte cognitae non est cognitio rationis directe cognitae. Ergo cognitio rationis indirecte cognitae non est cognitio rationis ad obiectum.

Praeterea, cognitio rationis ad finem indirecte cognitae est cognitio rationis ad finem. Sed cognitio rationis ad finem non est cognitio rationis ad obiectum. Ergo cognitio rationis indirecte cognitae non est cognitio rationis ad obiectum.

Sed contra est quod dicit Augustinus in libro de Trinitate, quod cognitio rationis ad finem indirecte cognitae est cognitio rationis ad obiectum.

Respondeo dicendum quod cognitio rationis ad finem indirecte cognitae est cognitio rationis ad obiectum. Cognitio enim rationis ad finem indirecte cognitae est cognitio rationis ad finem per cognitionem rationis directe cognitae. Cognitio autem rationis directe cognitae est cognitio rationis ad obiectum. Ergo cognitio rationis ad finem indirecte cognitae est cognitio rationis ad obiectum.

Ad primum ergo dicendum quod cognitio rationis ad finem indirecte cognitae non est cognitio rationis directe cognitae, sed est cognitio rationis ad finem per cognitionem rationis directe cognitae. Et sic est cognitio rationis ad obiectum.

Ad secundum dicendum quod cognitio rationis directe cognitae est cognitio rationis ad finem, sed non est cognitio rationis ad finem indirecte cognitae. Et sic est cognitio rationis ad obiectum.

Ad tertium dicendum quod cognitio rationis ad finem indirecte cognitae est cognitio rationis ad finem, sed non est cognitio rationis ad finem directe cognitae. Et sic est cognitio rationis ad obiectum.

[illegible]

Tertia rationis ꝓ communiꝰ usꝰ actus nitit applicabatur.

[illegible]

Tertia rationis aliquando sumit ꝓ notitia directa

[illegible]

Colligitur secundo

De Imaginatione

Utrum praeter relationem detur alia Entia rationis

Disputatio de vniuersalib. in cõmuni

3

De varia vtriusq; acceptione et definitione

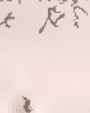

Quæstio 1 utrū ydea sint conceptus de uocali uel res significata

Quæstio 2 utrum extra singularia exi-
stant universalia.

Dubitatur 1 quod universalia sint Plato

Dub. 3. utrum natura Trinitatis realis

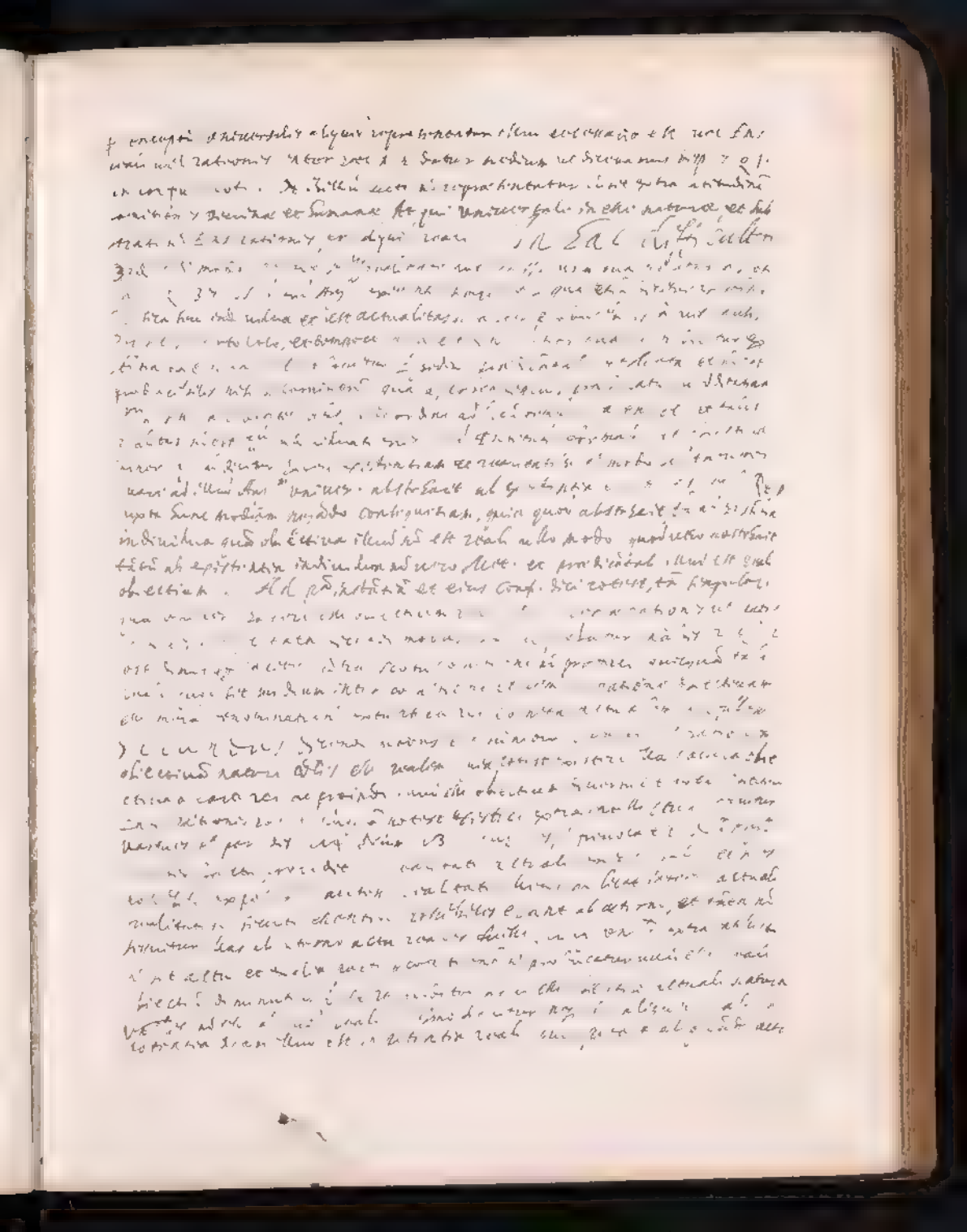

Dub. 4. utrū sc̄ōm̄ sint esse plura Nā. Phā.

Quæstio 3 aliud est Unitas

Dub. 5ª num natura plis. it vna ee pluralitate.

Rad huius difficultatis ad vtr̃ sciendū et multiplicitatē ei⁹ diuersi⁹ sunt in multis ipsi⁹ sacre scripture dispositores et exactissimi ee scire vtr̃ ad vtrūq; ptinēt realiter a multis diuersis possit. Et ideo dicendū est ee vnitas ee multa, ee ee vnitas ee multa realiter ad multa diuersa ptinēt. Et ad primū dicendū q⁹ ee vnitas ee multa, ee ee vnitas ee multa nō ptinēt realiter ad multa diuersa opponendo una, ad alia. Ad 2ᵐ dicendū q⁹ impossibile est affirmatiua et negatiua de eodē simul et eodē modo verificari. Vnū enim

Secunda

Decidit[ur] q[uo]d p[ro]posita [illegible]

Questio. s. per quia oppositionem ...

Bartolia.

Dub. 5.ª quid dicat de ista formaliter

Ad 2.

Ad 3

Arg.

Dub. 3. utrū de ēone Vlis sit actꝰ esse unū, et multa, uel tātū solle ēse.

Quæstio. 6. Vtrum unitas formalis multiplicatur in individuis.

Deus in ord. unitate formali contra ad aliquid ad primum arg. respondeo dicto sancti in epistolam p.ti de anima tractatum p.m cap. 6 sancti Thomæ 1. sent. d. 8. q. 4. quæ unitas nulla alia unitate admixta potest nominari. Posit tria esse differentia unitatis formalis. Est aliqua quæ indivisibilis existit ne dividitur ita. Atque de qualibet indivisibili habet individuum propria ratione ne esse eam duas quæ Petrum dividere naturam humanam. Sicut petitionis individuum habet ipsa illa unitas existit ne dividitur esse. Ens ex habet individuum in ens dividitur ne ens esse alterum. Sed individuum est quæ Socrates individuitur ex natura sua esse alterum. Ne ens esse alterum. Sed individuum dividitur in plures ens. Quæ unitas formalis ad aliquid ex natura sua est unitas numerica, non tamen ad aliquid individuum nisi quatenus fundatur in aliquo existit. Quæ unitas ad aliquid individuum ex natura sua est unitas formalis existit. Quæ unitas formalis ex natura sua est unitas numerica, nec actu dividitur in plures. Sed non ad hoc individuum ad unitatem formalem existit. Est tamen indivisibilis ad esse sufficiens et simplicitas simpliciter, et absoluta nec tamen in ratione unitatis formalis dividitur. Sed tamen individuum

Ostenditur rōnis Philosophicis multiplicia ī Unitate formali

Contra quem rōnem est ad hoc Aristotelis et Philosophus multiplicium ī in unitate unitatis esse non tantum formale essentiale aggregatum formale Aut; sed numerus quae est individua, auctoritas Simplicii de hoc vide apud Soncinā in lib. de sen. p. Aristo. 2. Rubio de 3 Phil. Quod dicit opinio à formaliter ipsa unitas formalis de multiplicētur in individua hujusmodi dum fiat à parte rei, individuātur unitate essentiali una natura formali essentiali unitate. Ideo Socrates et Plato ab hoc agunt unitate una unitas humanitatis, ex hoc ens et Plato ab hoc agunt unitate una essentia unitate, non ideo humanitatis agunt unitate. 3. Aliquis tenet compositum essentiam unitatis individuationis in tantum dicit individua hoc quod ipse dicit quod est essentia unitatis à parte rei aut ī in suo composito esse et in alio caret plene patet hujusmodi essentiae essentiae compositi esse et esse compositi quod est aperte contra dictam 4v essentiam unitatis calor producitur in materia aut producitur nova formalitas unitatis calorem aut hujusmodi. Sed non dicit hoc quia esset formalitas calorem quae formaliter in alio subiecto ab a producitur: sed ipse calor ab inde producitur in materia ab hoc formaliter a essentiae suae significat nihil aliud in se nisi habere esse, quod nova actione producitur esse hujusmodi calorem quae est in alio subiecto. Principat essentia in materia quae essentia quod est in calore aliquis subiecto. Et hoc patet quia calorem in materia non significat in aliud subiecto. Aequi calor in alio subiecto producitur modo producitur in materia ex. gr. essentialiter. 5. Aliquis tenet in essentia dum ordinem hujusmodi hoc patet essentiae contra doctores PP. Ad dicitur una natura una est quae ideo hoc constituit ex multis individuis individuat multiplicitur hoc natura aliquis multiplicitur quod est propriae essentiae dicitur hoc, et Thomas in suo capitulo in omnibus consentit hypostasis dicitur ex ideo diversitas ex una tota natura et ex partibus intellectum et ad hoc in materia vero, et hypostasis dicitur et individuum hujusmodi. Quia hoc est ex natura intellectum, quae non est ex materia vero et hypostasis dicitur. 6. Si unitas formalis quae est in duobus alterum multiplicantur hoc natura duo alba ab hoc similia ut essentia contra Aristotelem Scotus ad pū unitatem in 2. dist. 3. q. pū. in fine aliquibus natura essentia est multis aliud est subiecta ex unitate essentiae unitatis, alterius subiecti et unitatis essentiae quod dicitur quia et quod

Disp. 4: de vltz. in particulari et primo de genere.

Quid sit genus Met: Phy: et Log:

Quæstio 1 de definitione generis.

Dub. 1. quid sit definitio generis.

DICO. 1. 2r

DICO 2

DICO 3.

Sed

Dubitatur utrum scientia sit actus

Respondeo dicendum quod cum aliquid dicitur esse in potentia, hoc potest intelligi dupliciter: uno modo, quia habet principia activa vel passiva; alio modo, quia habet principia quibus deficientibus vel impedimentis remotis, fit actu. Sic enim dicitur lapis esse in potentia ad ascendendum, quia habet naturam per quam, impedimento remoto, movetur sursum. Primum autem principium activum quod habet homo ad operandum est intellectus; et ideo homo habet naturaliter potentiam ad intelligendum, quae est in eo sicut in primo principio activo. Et ideo dicitur quod scientia est in homine in potentia, quia per studium et doctrinam acquiritur, et non per aliquid extrinsecum advenit. Et hoc modo scientia est actus, quia per studium et doctrinam homo fit actu sciens, et non per aliquid extrinsecum advenit. Et hoc modo scientia est actus, quia per studium et doctrinam homo fit actu sciens, et non per aliquid extrinsecum advenit.

Dub. 3. utrū genus predicetur ut pars uel ut totū de sua specie.

Quæstio 2. de relatione gris ad species.

Dub. 1. utrùm gnus referatur ad species ut species est.

Dub. 2 utrū ius contineat dīf-
rentias actu

In sacre

Diluuium arg.a primi modi.

Ad 3.
Ad 4
Ad 5
Ad 6

Dub.ª 3. utrū ius Conferatur in una Specie

Difficultas ingreditur de quæstione
Secundus

Dub.ª 4 utrū ḡnus rbuna ſpecie rabſtia
ſolit

Aliqui

Ego

Capitulo 3. undecimo Magnus

Dub. I unde sumatur ius in Deo vsitg expressa et forma

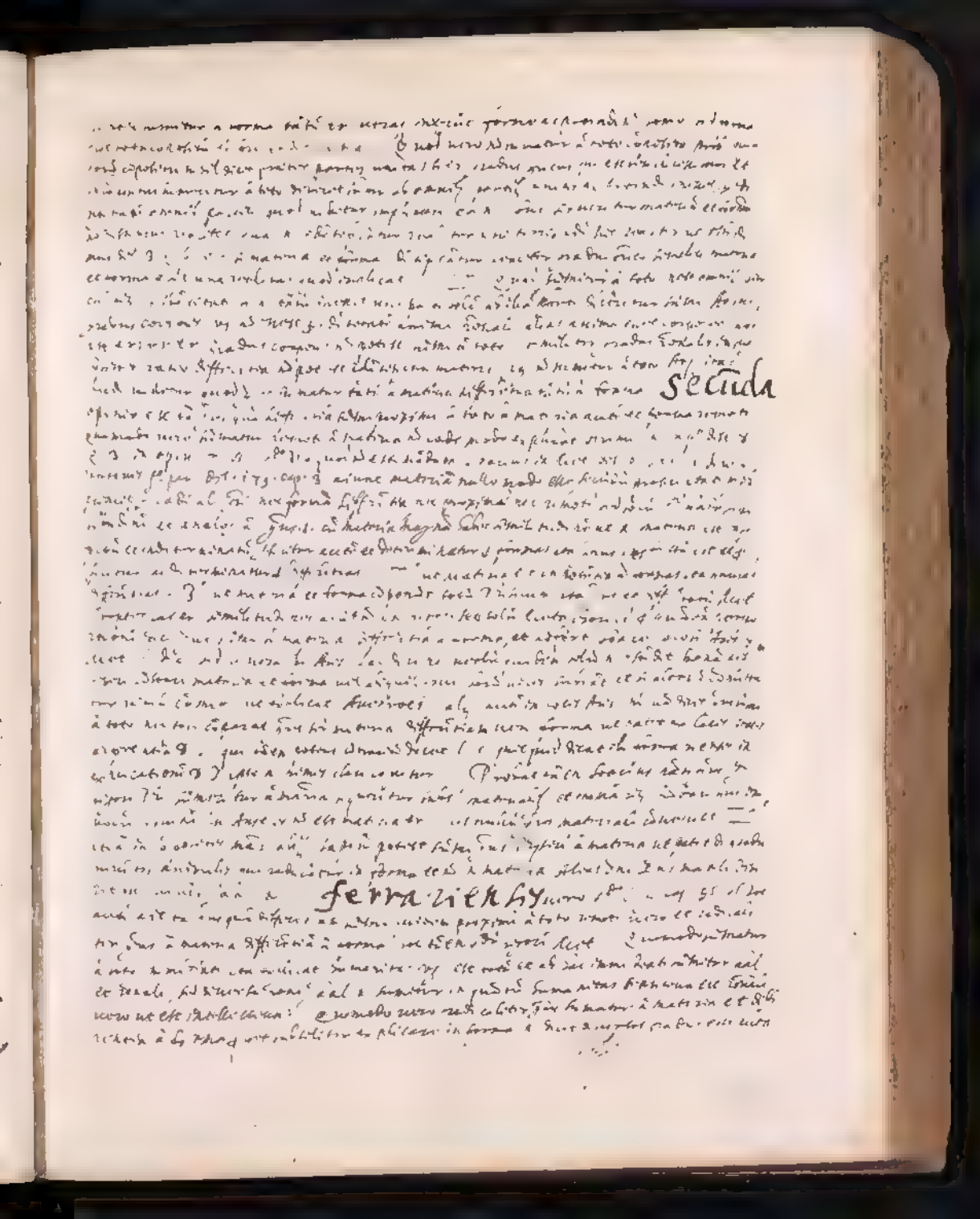

DICO .1.

DICO .2.

DICO

DICO 4.

Dicos

Ad

Ressondetur ad Arg.t p.ae et s.ae opilionis

Dub.ᵒ 2 unde sumatur ius in accidente.

Disputatio 5ª. de specie

Quarto p.a de relationibus specierum

Dub.o quot relationes dicat species ibi fia

Quæstio 2. quomodo distinguatur Deus et dist.ª

Dilucidatur argumentum Scotti

Disp. 6. de individuo.

Quæstio unica utrum determinatus conceptus objectivus individui.

Circa hanc materiam primo videndum est de ipso individuo, secundo de principio individuationis. Circa primum quæruntur quatuor. Primo utrum individuum addat aliquid supra naturam communem. Secundo utrum addat aliquid positivum. Tertio utrum addat aliquid realiter. Quarto utrum addat aliquid formaliter. Circa primum sit prima conclusio: individuum addit aliquid supra naturam communem, scilicet entitatem realem existentem extra animam. Probatur, quia natura communis habet esse in rebus extra animam, ergo habet esse determinatum ad hoc vel illud individuum, quia omne quod est, est aliquid determinatum. Sed determinatum ad esse extra animam non habet nisi per aliquid reale, quia ens rationis non habet esse extra animam. Ergo individuum addit aliquid reale supra naturam communem. Confirmatur, quia natura communis non habet esse extra animam nisi in individuo, ergo oportet quod individuum addat aliquid supra naturam communem. Antecedens patet, quia universale in quantum universale non habet esse extra animam nisi in singularibus. Consequentia probatur, quia quidquid est extra animam, est singulare. Contra istam conclusionem arguitur sic: quidquid addit aliquid supra naturam communem, addit differentiam essentialem, quia differentia essentialis est quæ addit aliquid supra genus, sed individuum non addit differentiam essentialem, quia tunc individuum esset species specialissima, quod est falsum. Ergo individuum non addit aliquid supra naturam communem. Maior patet per definitionem differentiæ essentialis. Minor probatur, quia differentia essentialis est ultima in via resolutionis, sed individuum non est ultimum in via resolutionis, quia individuum resolvitur in naturam communem et in aliquid aliud, ergo individuum non est differentia essentialis. Item, differentia essentialis est quæ facit speciem, sed individuum non facit speciem, ergo individuum non est differentia essentialis. Minor patet, quia species non est nisi in universali, individuum autem non est nisi in singulari, ergo individuum non facit speciem. Item, differentia essentialis est quæ facit aliquid esse tale quale, sed individuum non facit aliquid esse tale quale, quia individuum facit aliquid esse hoc aliquid, ergo individuum non est differentia essentialis. Item, differentia essentialis est quæ facit aliquid esse in genere substantiæ, sed individuum non facit aliquid esse in genere substantiæ, quia individuum facit aliquid esse in genere substantiæ primæ

Dist° 7. de distinctia.

Quæstio 1. de diuisionib⁹. ee definitionib⁹. diff^a

Dub° 1ª de diuisionib⁹. differentia

Dubitatio 2. de definitionib. dist. 2.

Dub° 3. utrum differentia collic cum genere liter definire.

Dub° q. quomodo sit vicis. diff.ª ultima

Quæstio 2. de simplicitate ecclesiæ

hohe Hierarchiæ.

Dubitatur 1° ultima finis Hierarchiæ compositæ

Dub.° = utrū diff. sp.ifica ꝓueniat
essentiale seu superiores differentias

PRIMA OP.

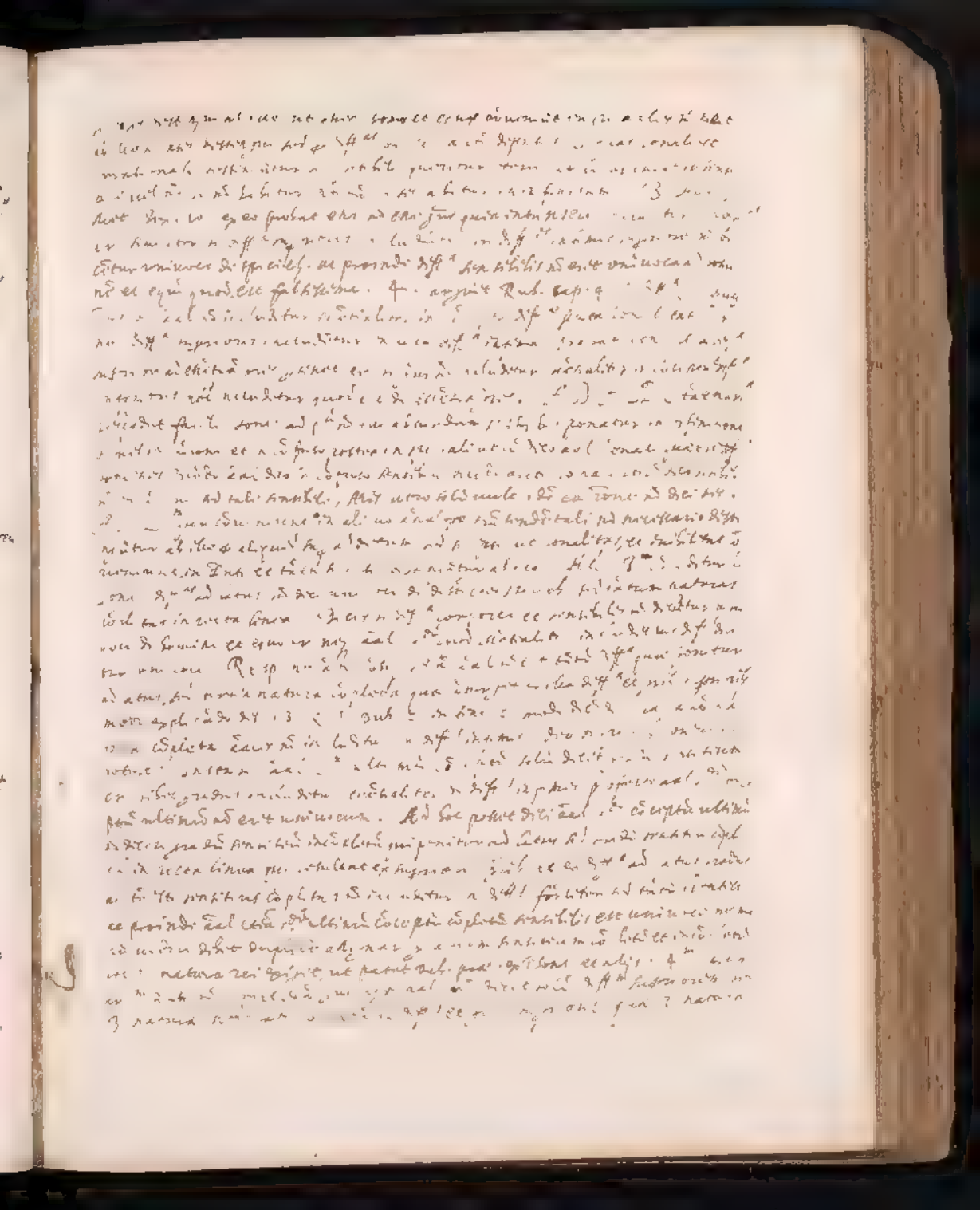

Dub.° 3.ᵘᵐ dic.ª sustinet
magis, et minus.

Dub.° 4 Utrū species infima entis
constituī duabus differentijs.

Quartio z. de vniuersis

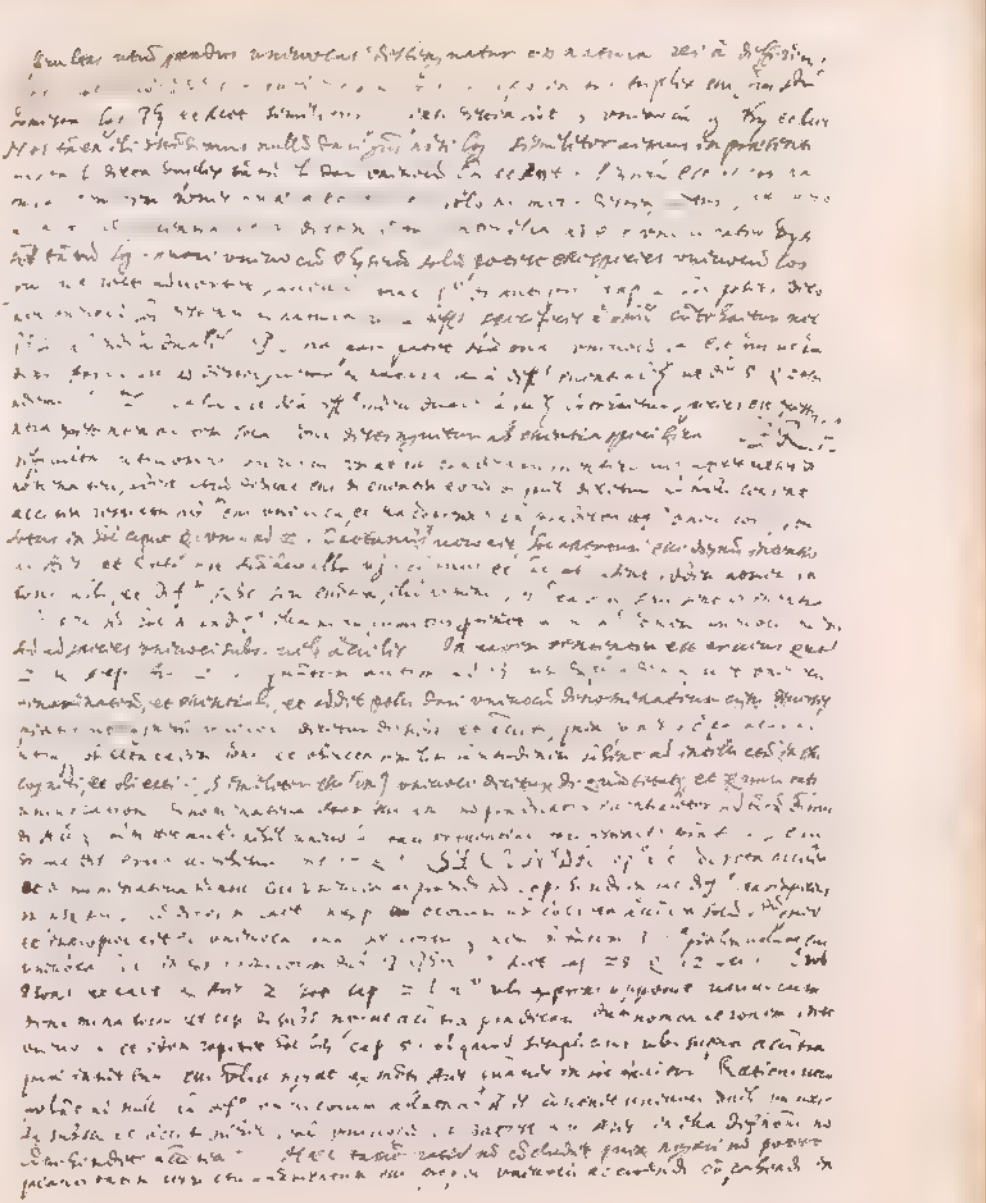

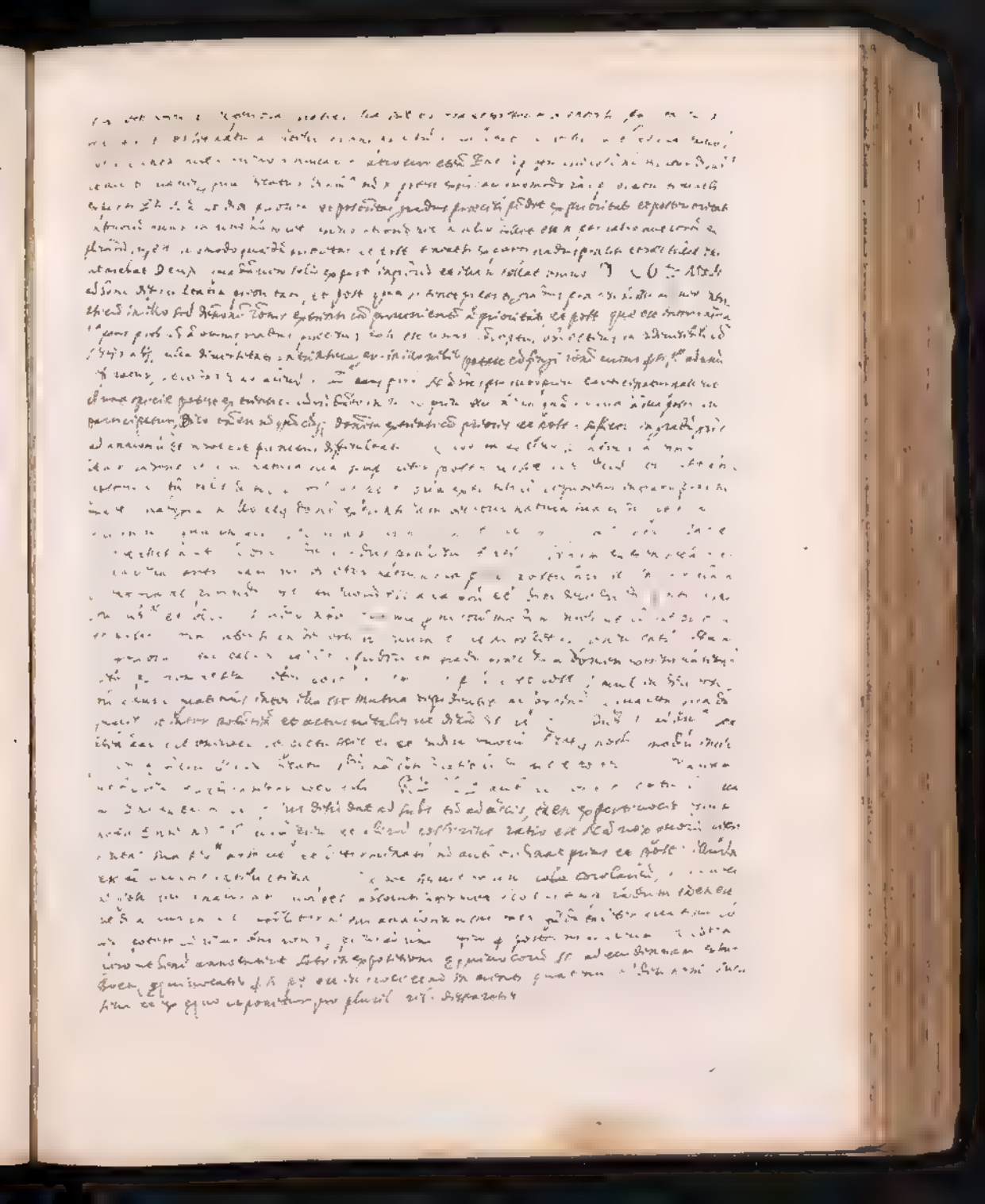

Quæstio 3. Utrùm omne quod est naturam debeat esse genus, vel species.

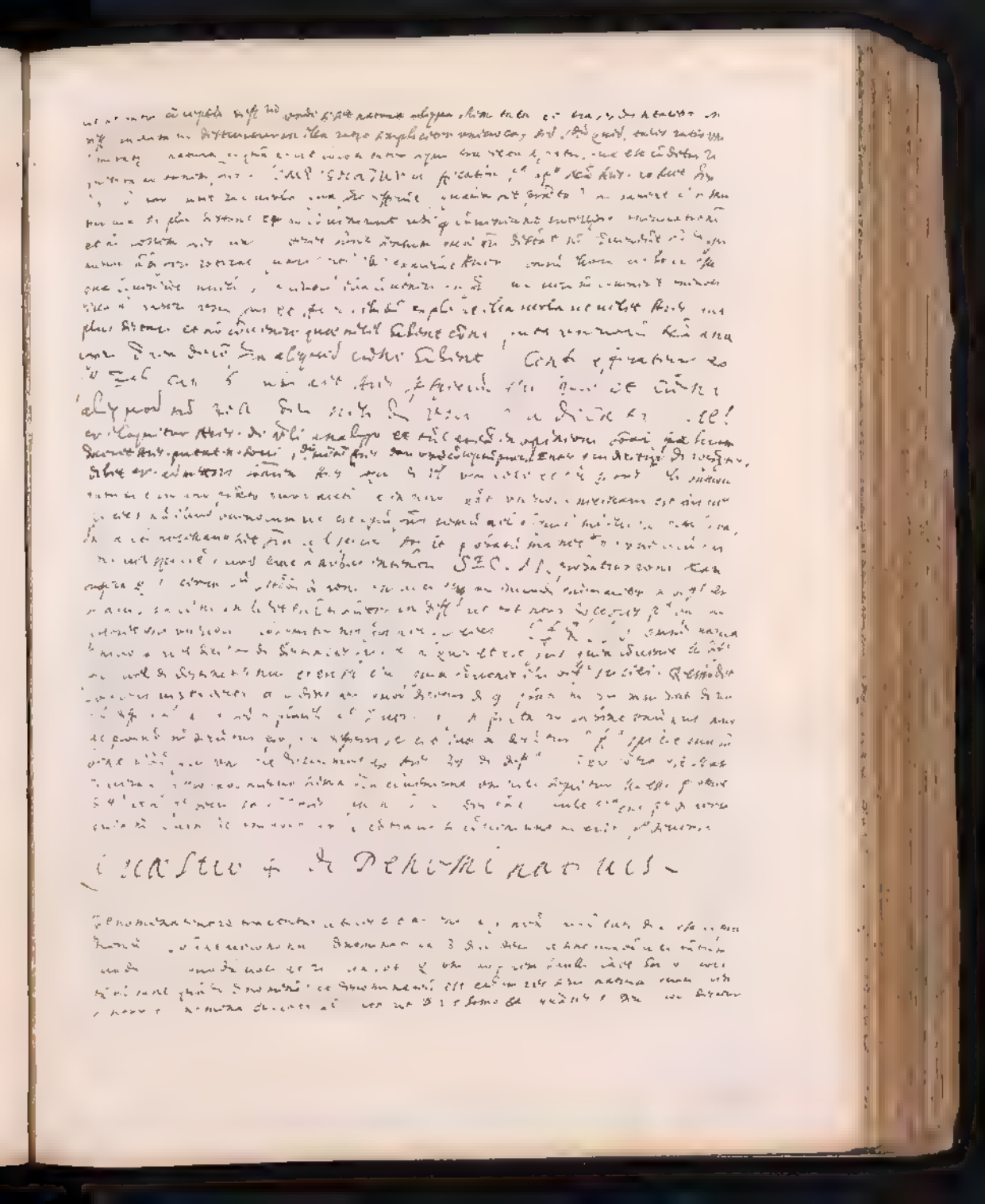

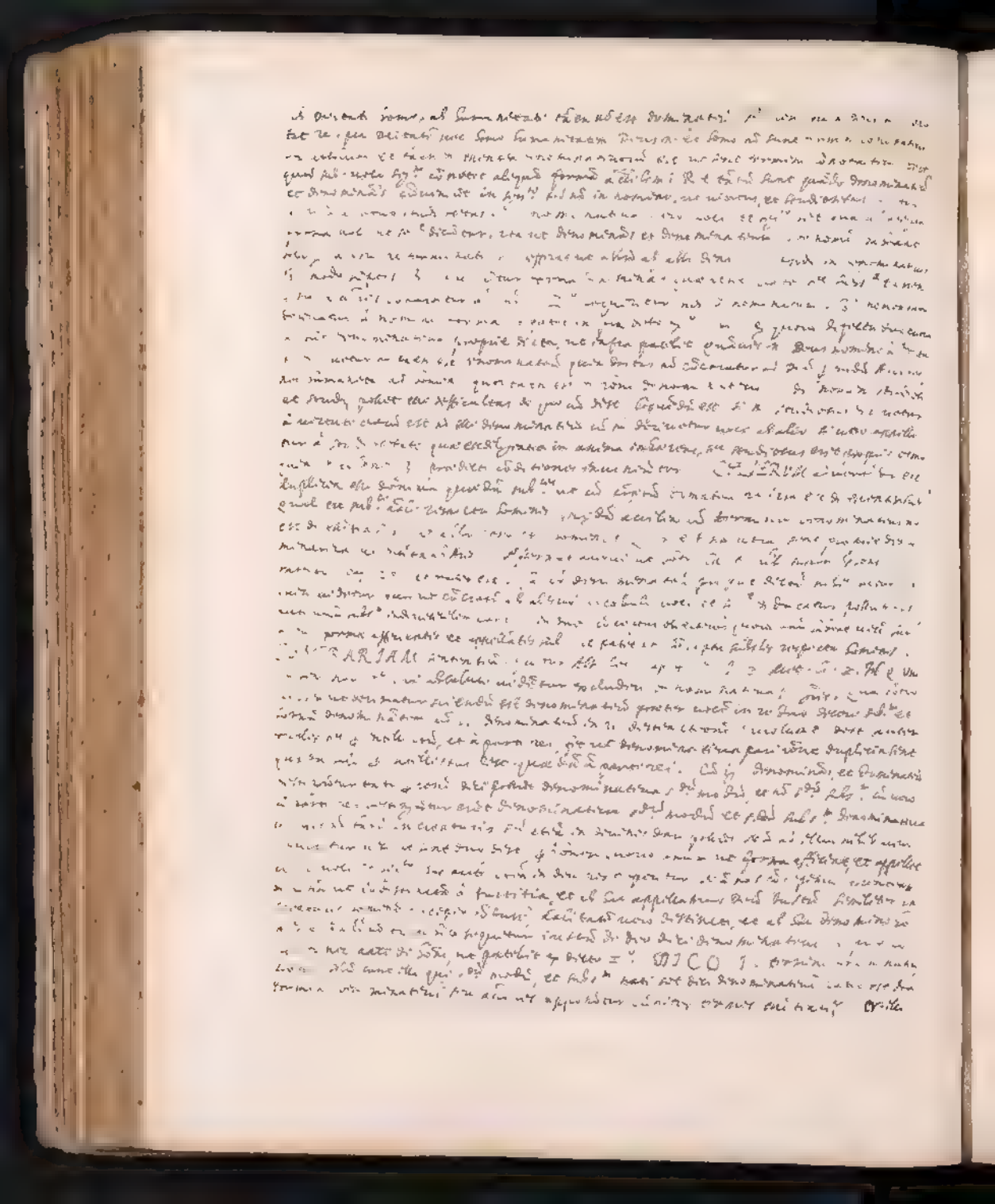

Disputatio de Analogia
Christi : de Rok. et divina Natura.

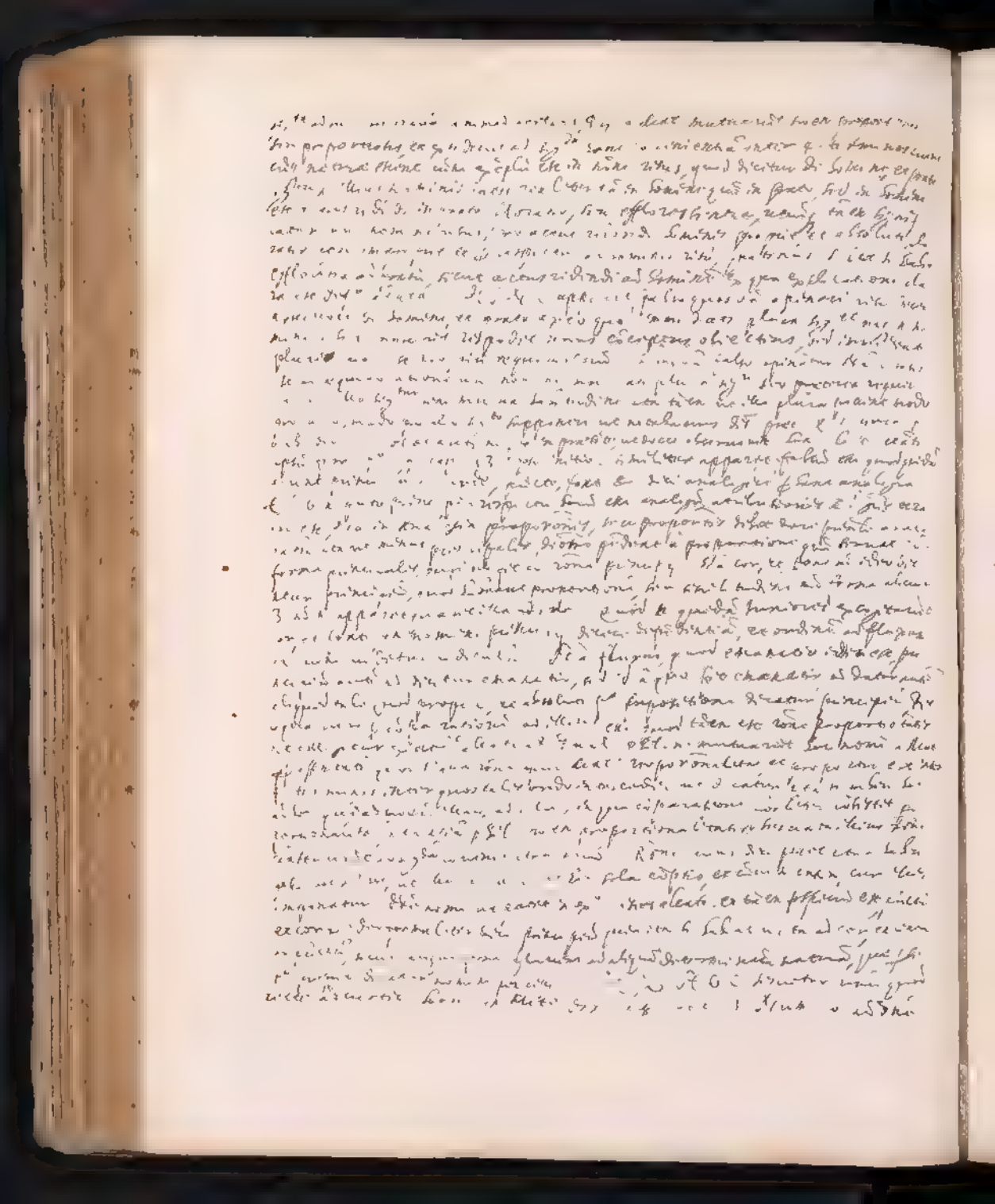

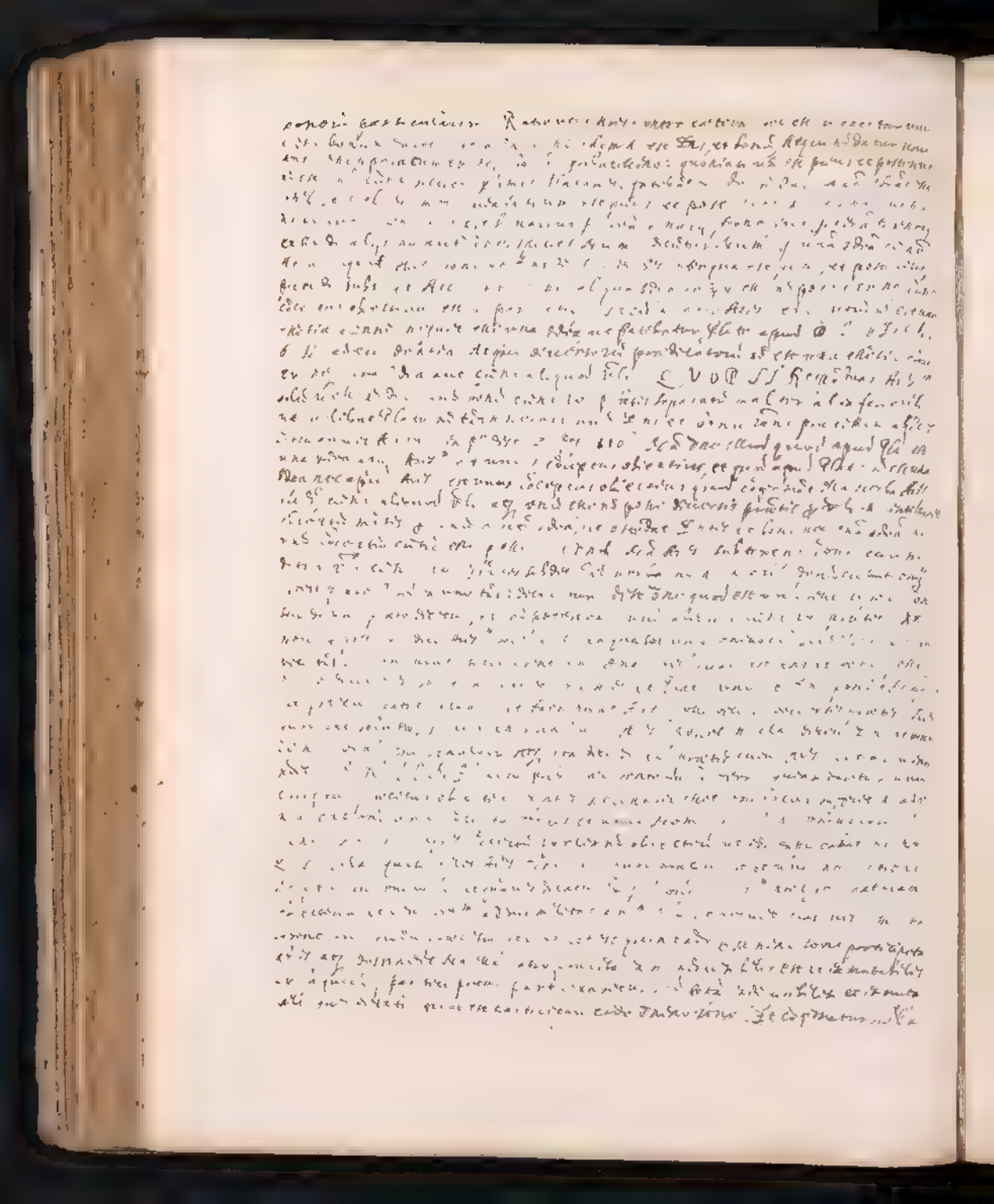

Datur unus gradus conceptus analogice attributus primo gradui.

Diluuntur argumenta contrarea opiniones —

Utrum $\mathcal{Z}^{m}$ genus Analog$^{\alpha}$ attribut^{s} habeat
unum conceptum præcisum

Vtrum in 3° gre attribut: s detur unus cõceptus proclamus

Vtrum Analoga proport[s] habeant unū conceptū p̄cium

De prædicamentis in comuni.

Disputatio duodecima.

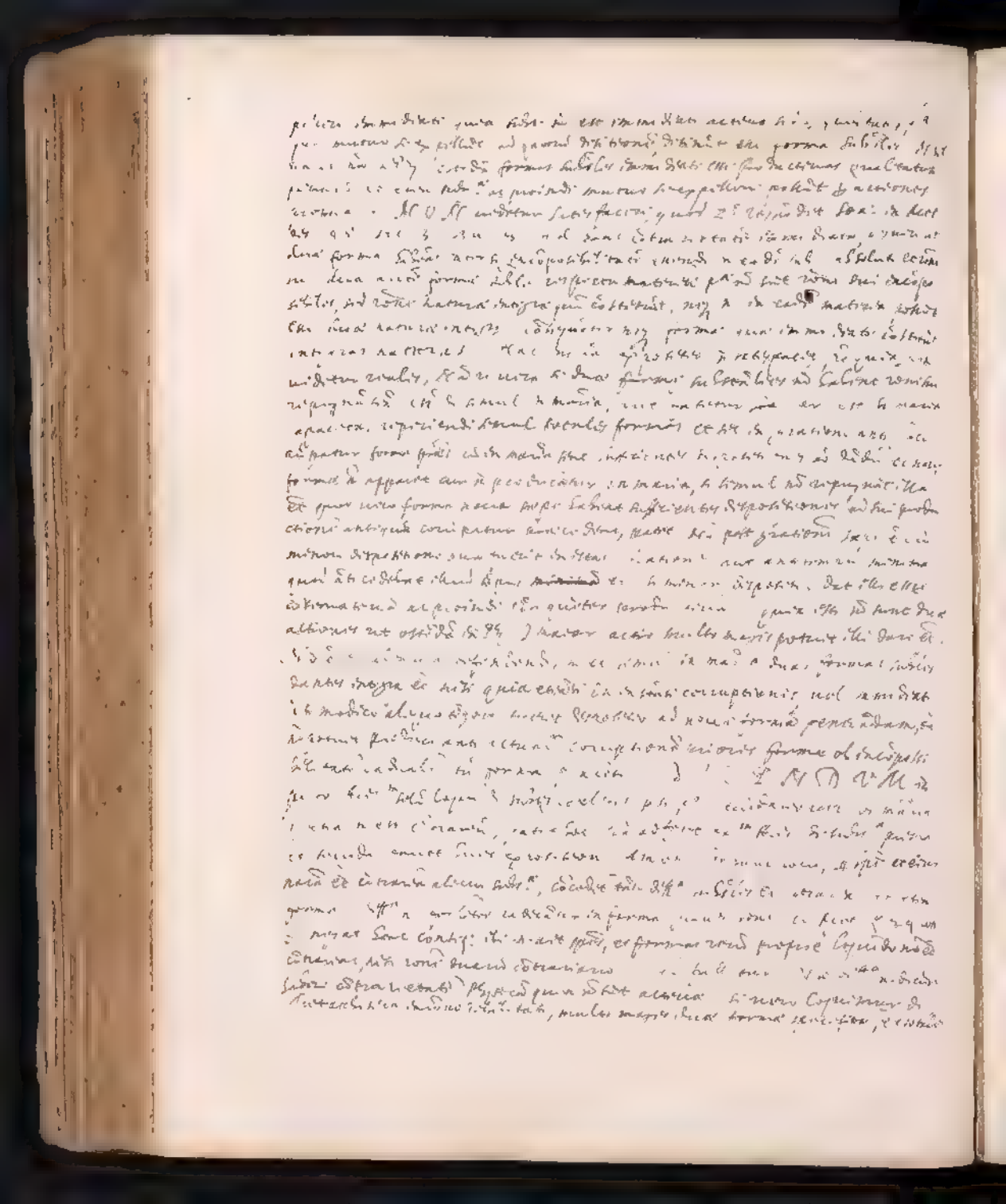

[illegible]

[illegible]

SECUNDA

[illegible]

[illegible]

Essentia et quantitas non est dividibilis in partes

[illegible]

Quaestio 2 de specibus cibatis

[illegible]

[illegible]

MAIOR

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

Quæstio 6. utrum Numerus sit substantia independens ab anima.

Ad sexstum sic proceditur. Et videtur quod sic. Dicit enim Augustinus in libro de Trinitate, quod substantia est quæ per se subsistit, et cui accidentia conveniunt. Sed numerus est huiusmodi. Ergo numerus est substantia. Maior patet per Augustinum. Minor probatur sic. Omne quod est aliquid, vel est substantia, vel accidens. Sed numerus non est accidens, quia nullum accidens est principium numerandi. Ergo numerus est substantia. Præterea, omnis pluralitas est numerus. Sed pluralitas est substantia, quia est in genere substantiæ. Ergo numerus est substantia. Præterea, omne quod est in genere substantiæ, est substantia. Sed numerus est in genere substantiæ, quia est species quantitatis discret

Inaugural Dissertation

۱۰ ماه‌نامه‌ی اتحاد ملی مرکز با مرکز

مرکز ۱۰ ماه‌نامه‌ی اتحاد ملی مرکز با

R 710

ei fundatur, ita ut [illegible] unitas quae fundat similitudinem esse [illegible], planum loquamur relationis [illegible] quae relatio, [illegible] [illegible] [illegible]

Quarto Sermone similiter de Innocentibus, et de Mimis.

[illegible]

Quinto Sermone similiter de Innocentibus, et de Mimis.

[illegible]

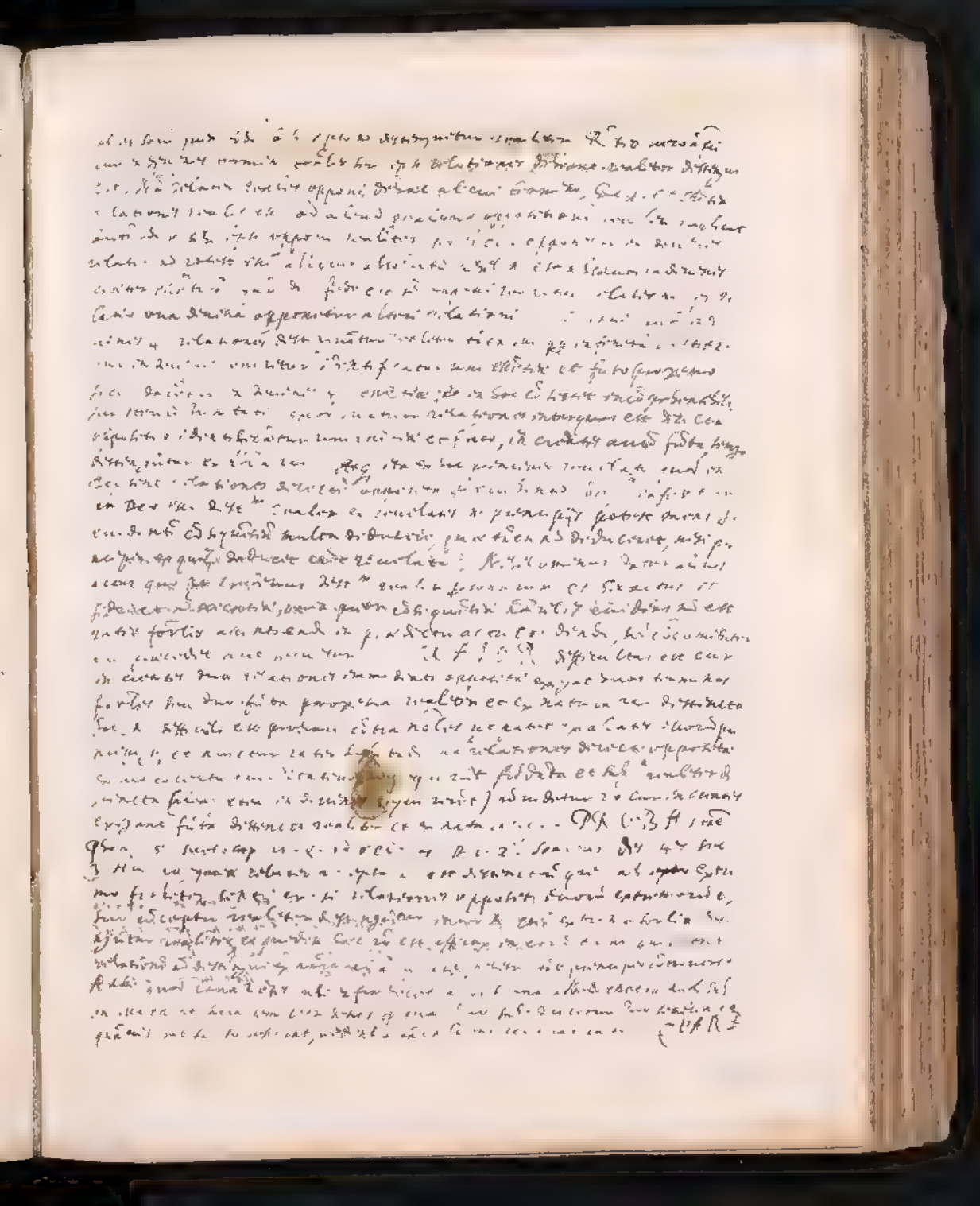

[illegible]

[illegible]

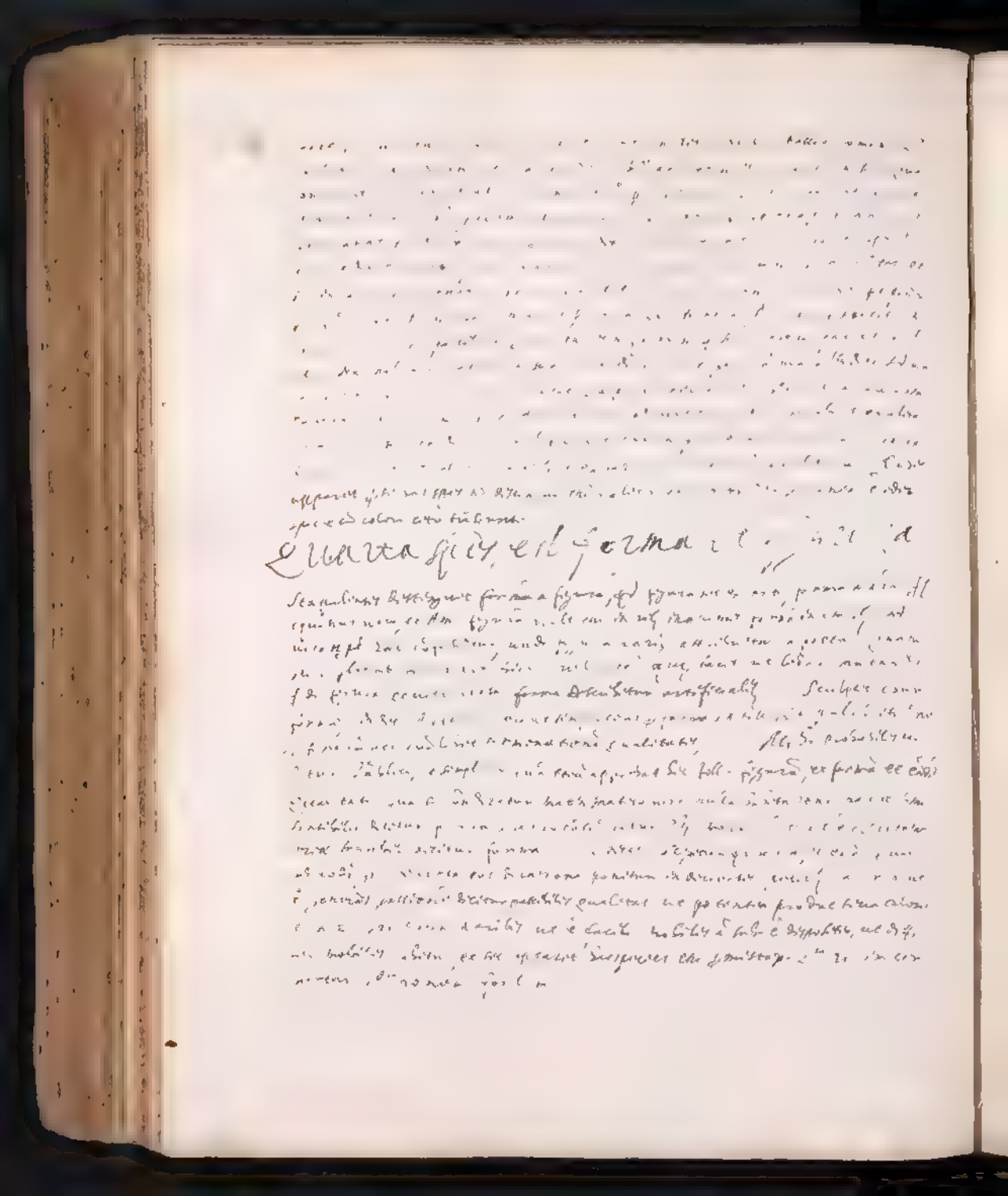

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

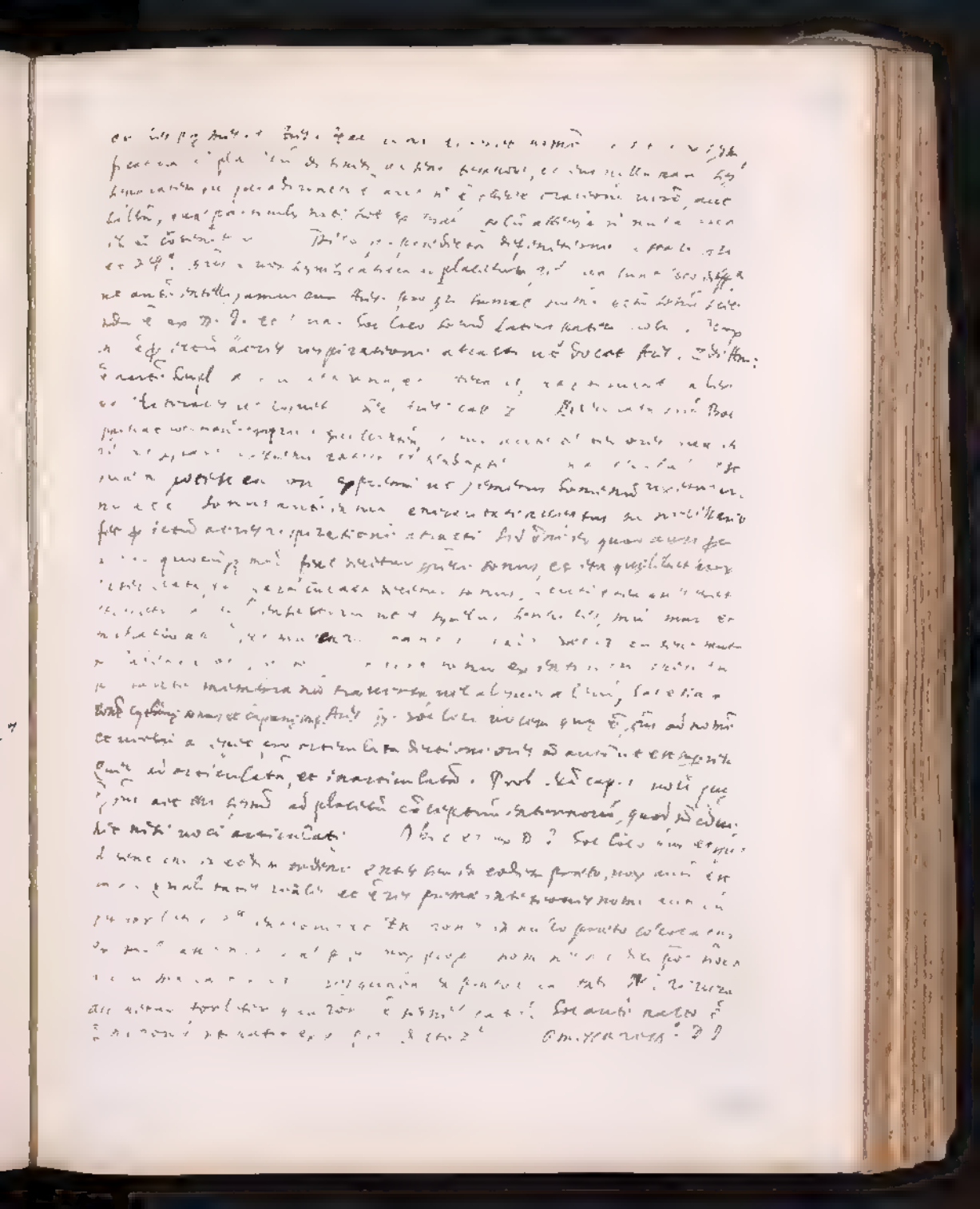

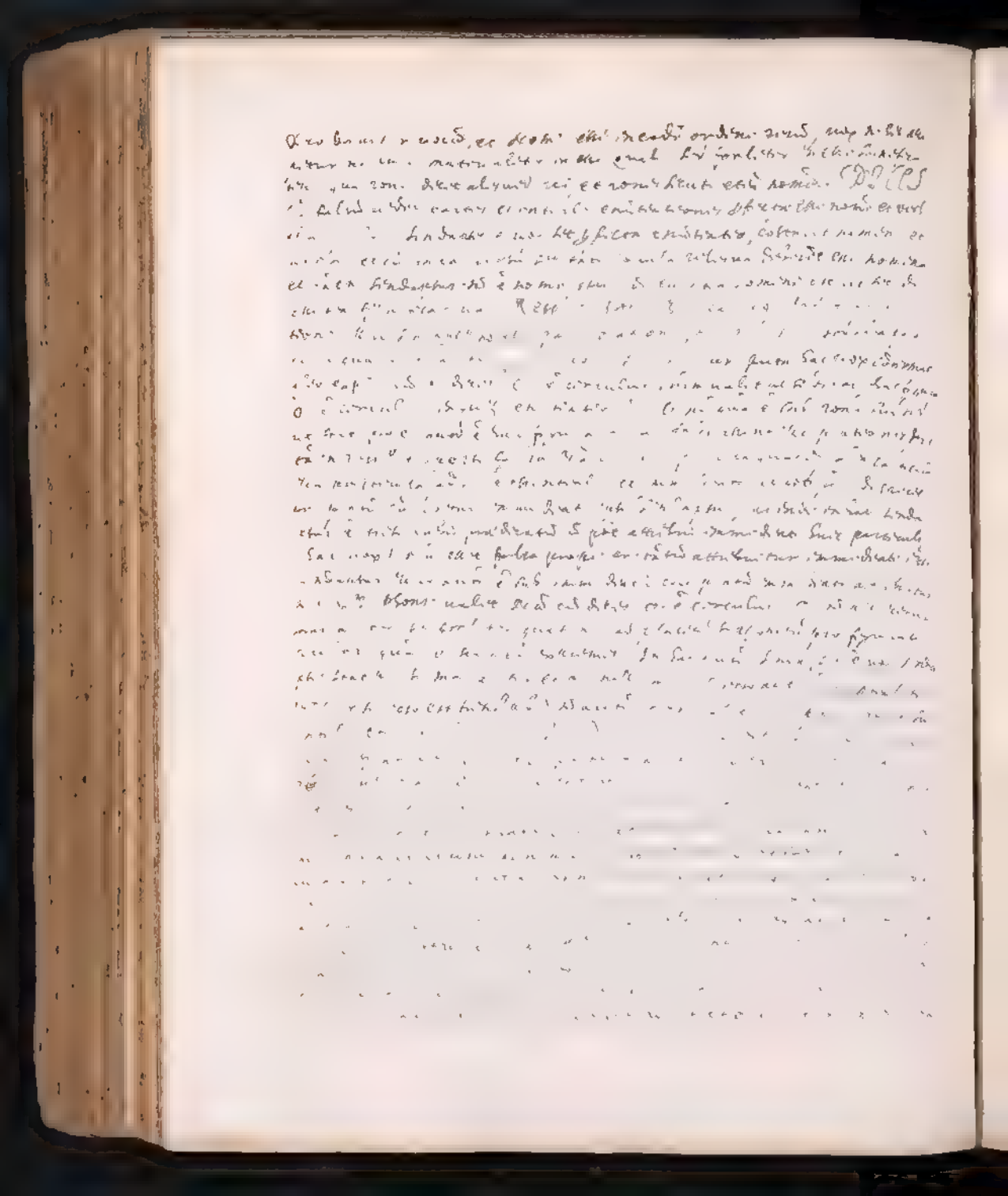

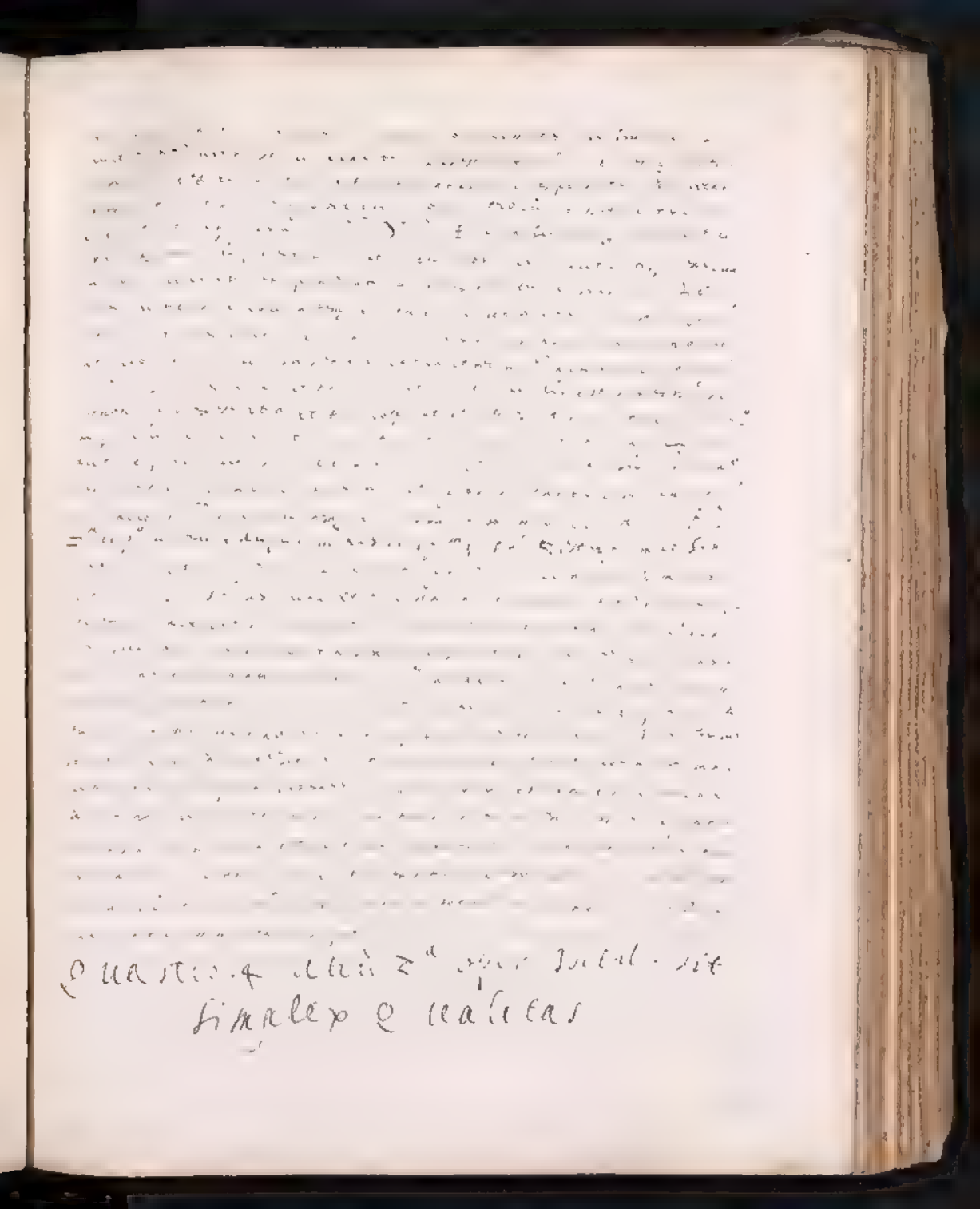

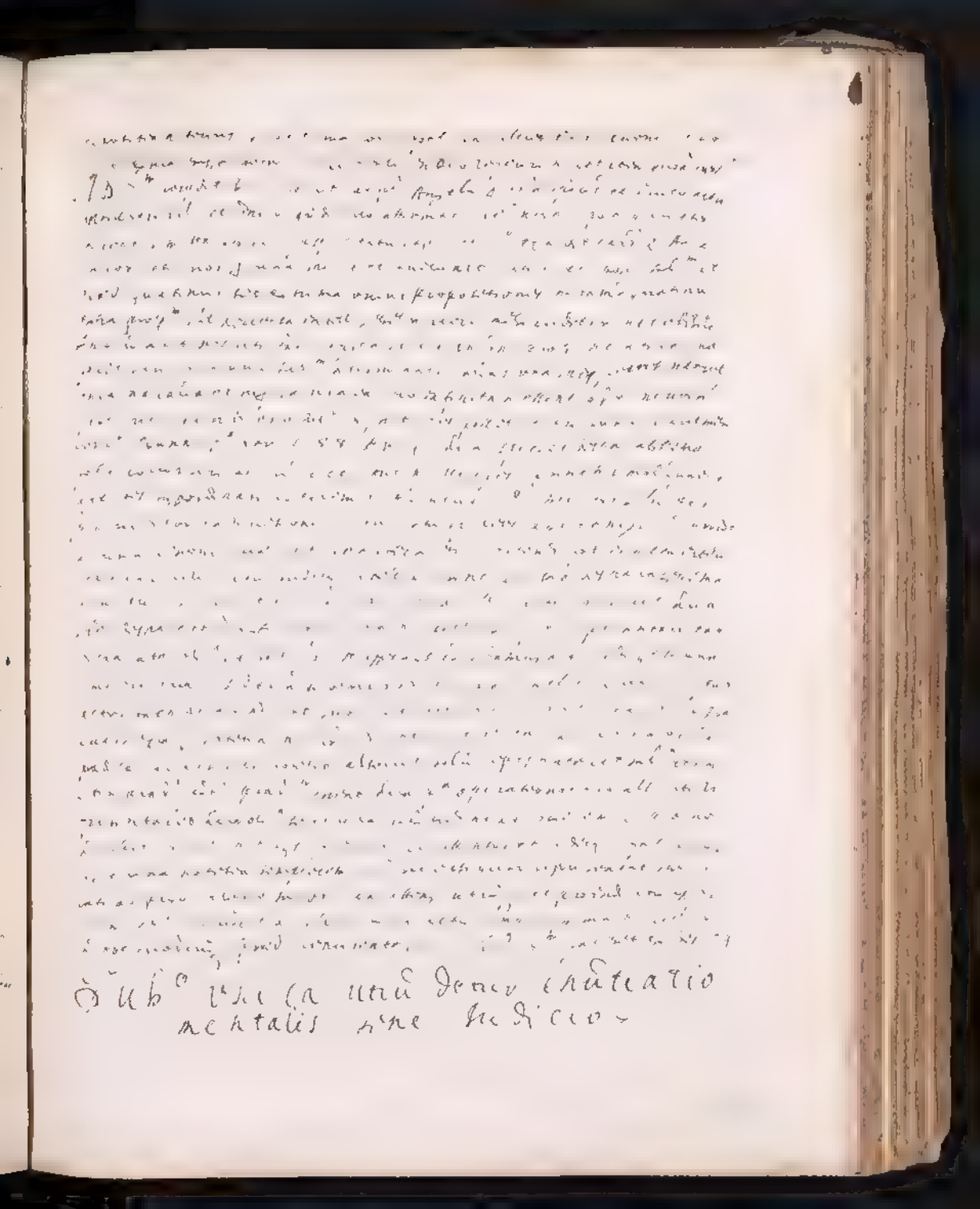

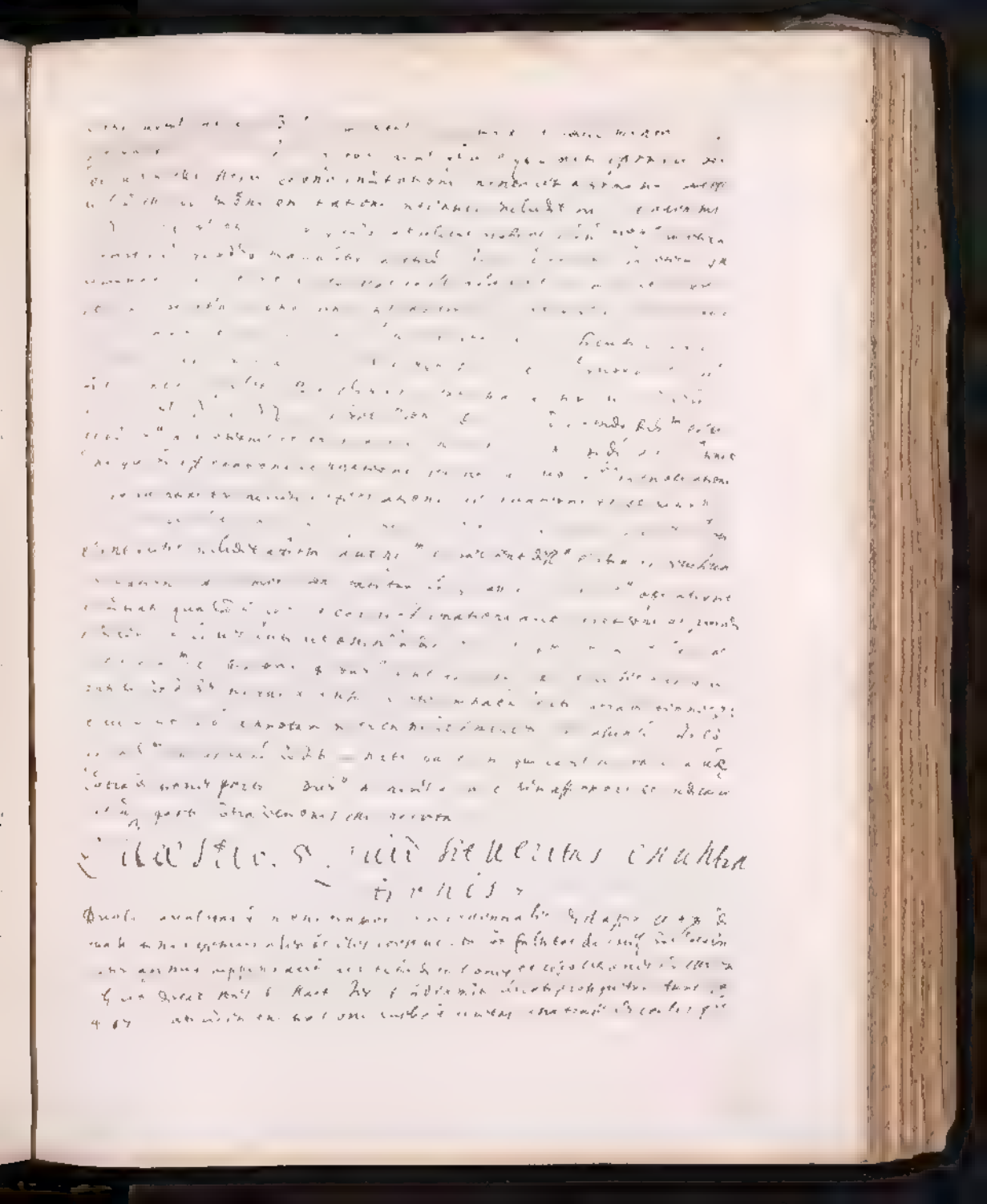

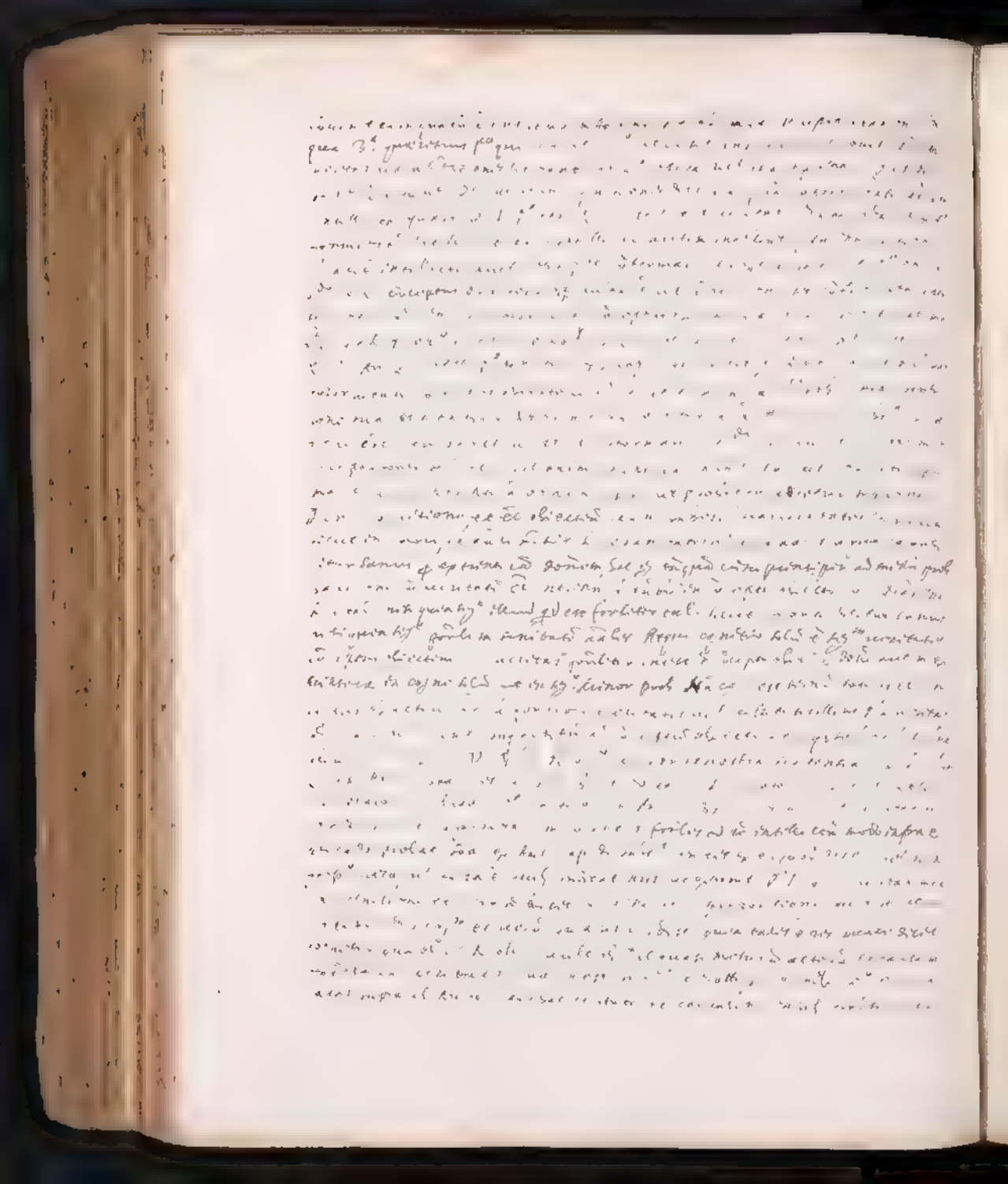

Chapter 1 — The Collected Specimens

The morning was unusually clear, and the harbour lay like a sheet of polished glass. Dr. Hollis had been awake since four, sorting the night's catch into trays and labelling each one with a small brass tag. By the time the sun cleared the headland, the table was covered in rows of shells, pebbles, and the occasional curious piece of driftwood.

He worked slowly and deliberately, pausing often to write in his notebook. The entries were brief: a date, a location, a few words about the tide and the weather. Anything more elaborate he saved for the evening, when the day's impressions had settled and he could trust his memory.

Mrs. Hollis brought him tea at seven and left it untouched. She knew better than to interrupt him during the collecting season. By eight the trays were full, and he carried them down to the boat one at a time, balancing each carefully against the rocking of the pier.

The crossing took twenty minutes. He spent it watching the gulls and trying to count them, a task he had never completed successfully. Somewhere past the second buoy he lost track and gave up, which was also how he usually ended the day.

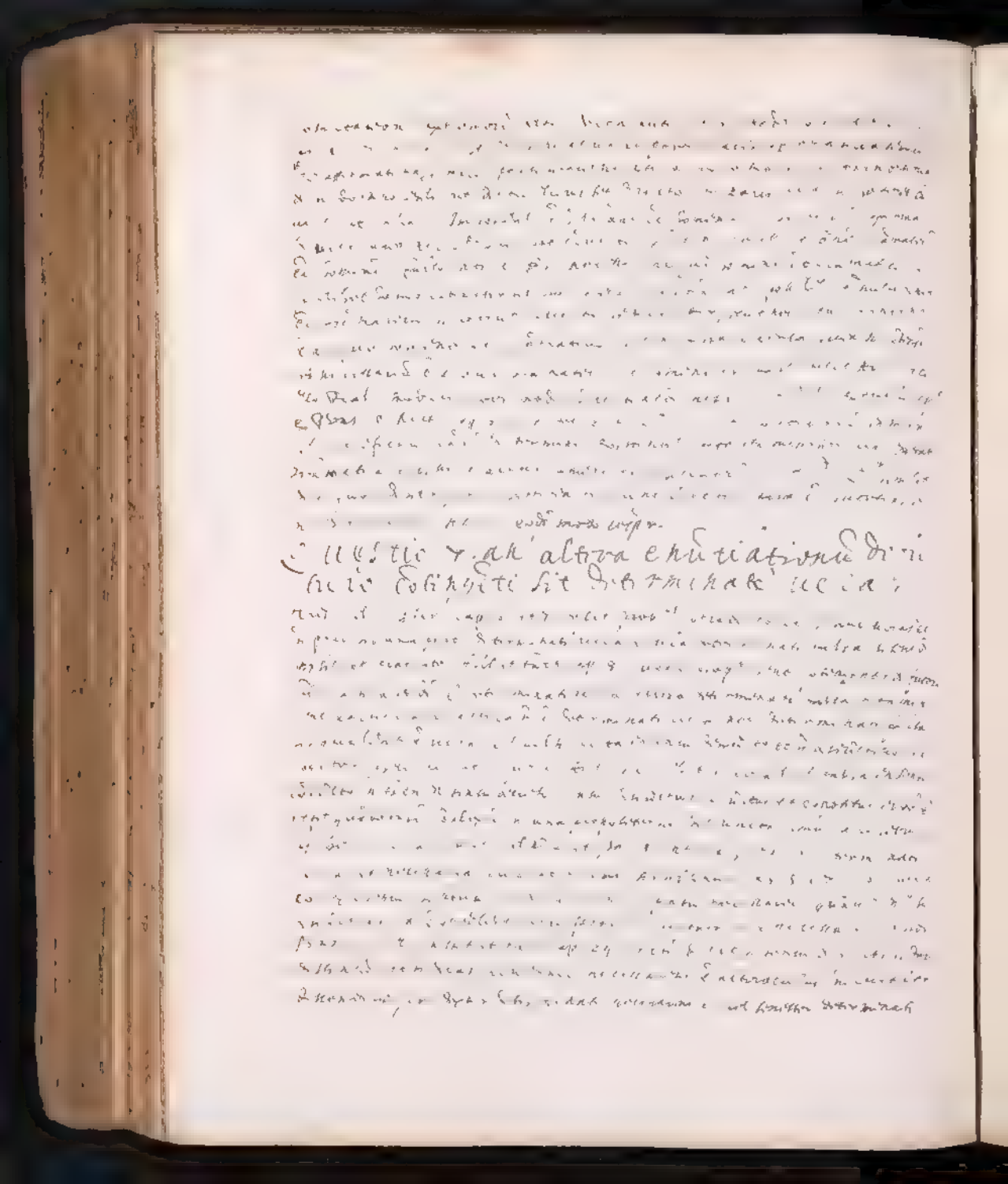

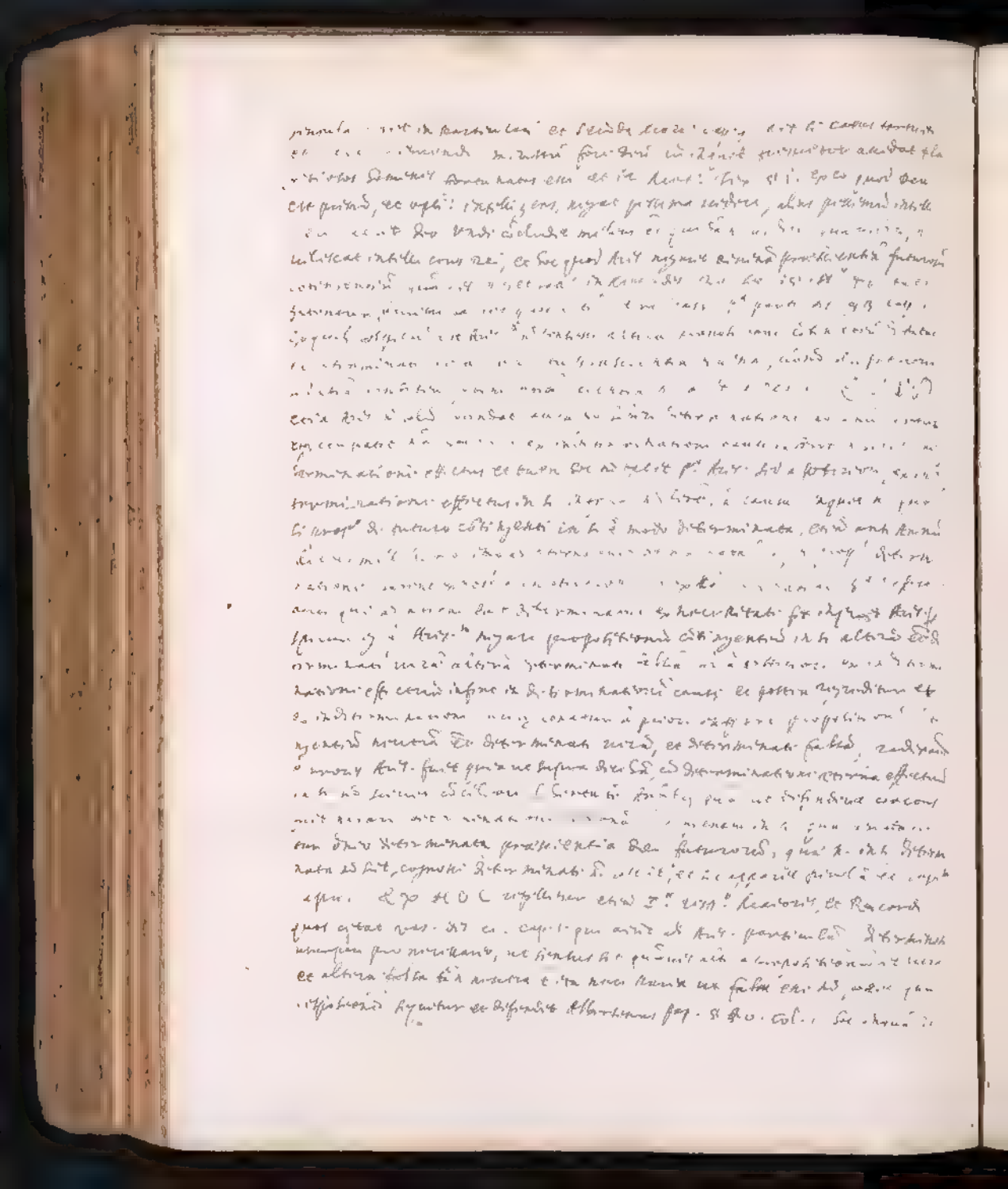

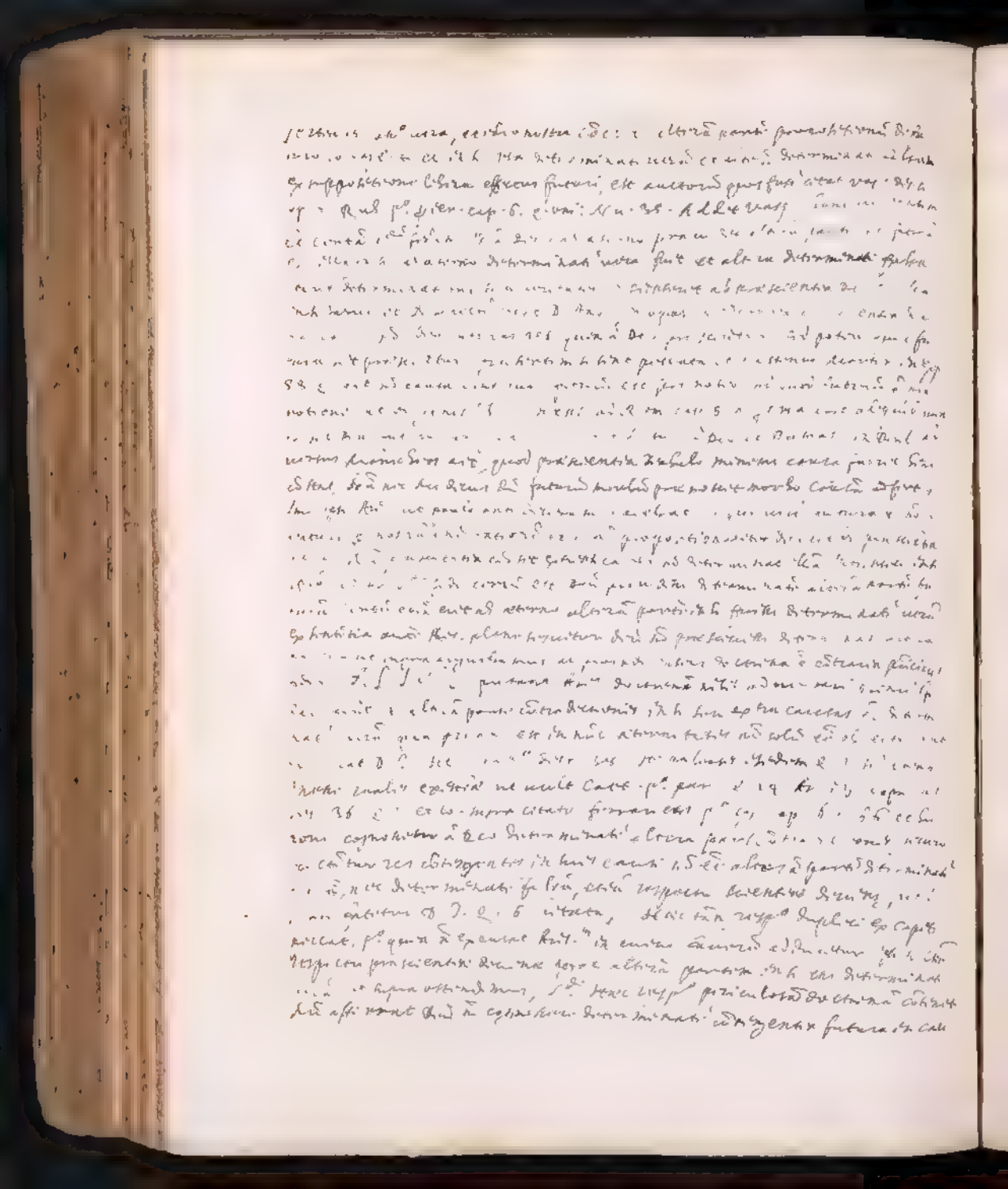

Resolutes ad fundamenta Artis

( ) ... m libros priores

... ...

... ...

Consilio Z. Ultra Si certa Sicut Pius

[illegible]

Obb vhild thudin is insiahti ihr ir
i ondinsiohni ingsiahr fir mindr

Quomodo Ecurrant præmissa ad conclusionem

Circulus B. M. Virginis perambulat necessitate ad aliena conclusionis.

Dub. 2. cui hæc præcepta immediate data sunt, quæ exposita

Dub 3 quando intelligitur [illegible]

[illegible]

$$\int_{0}^{\infty} \frac{x^{3}}{e^{x}-1}\,dx = \frac{\pi^{4}}{15}$$

[illegible] of the [illegible]

[illegible]

[illegible]

Cum sanctum Augustinum [illegible]

[illegible]

[illegible] democratic [illegible]

[illegible] democratic [illegible]

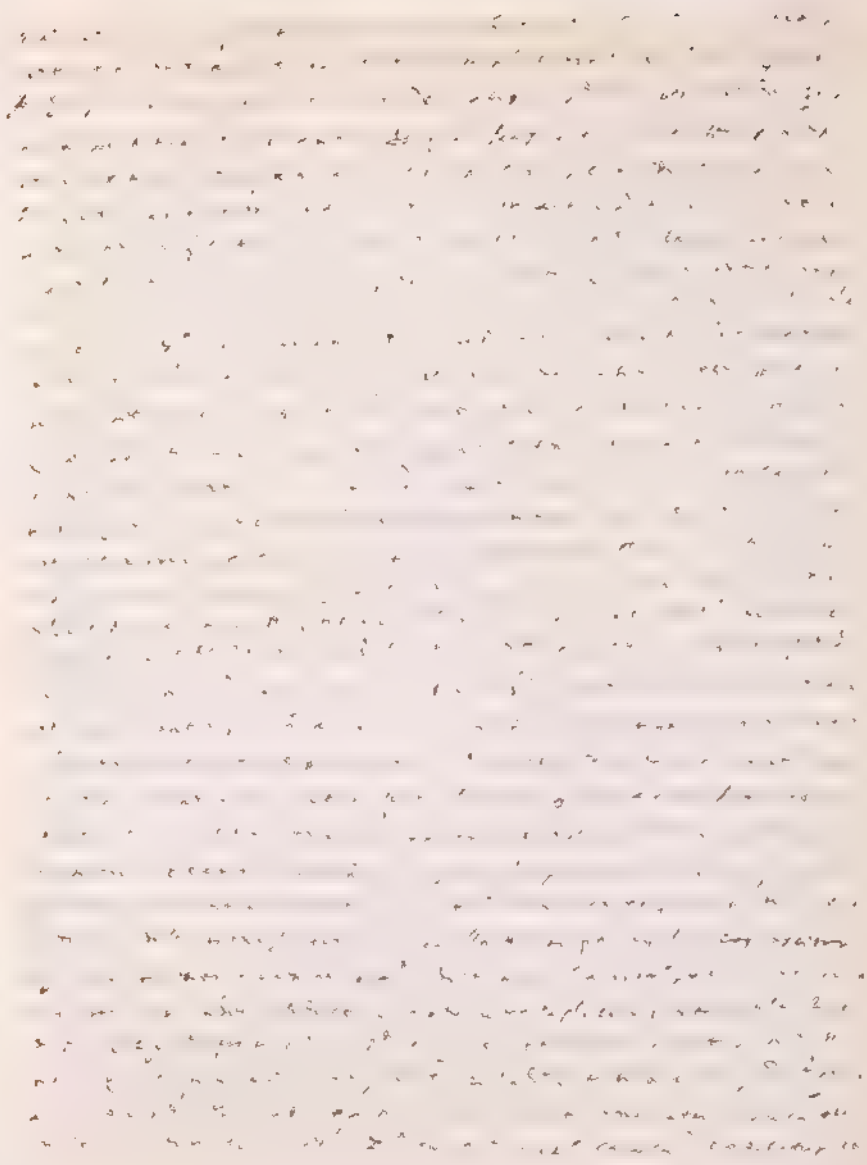

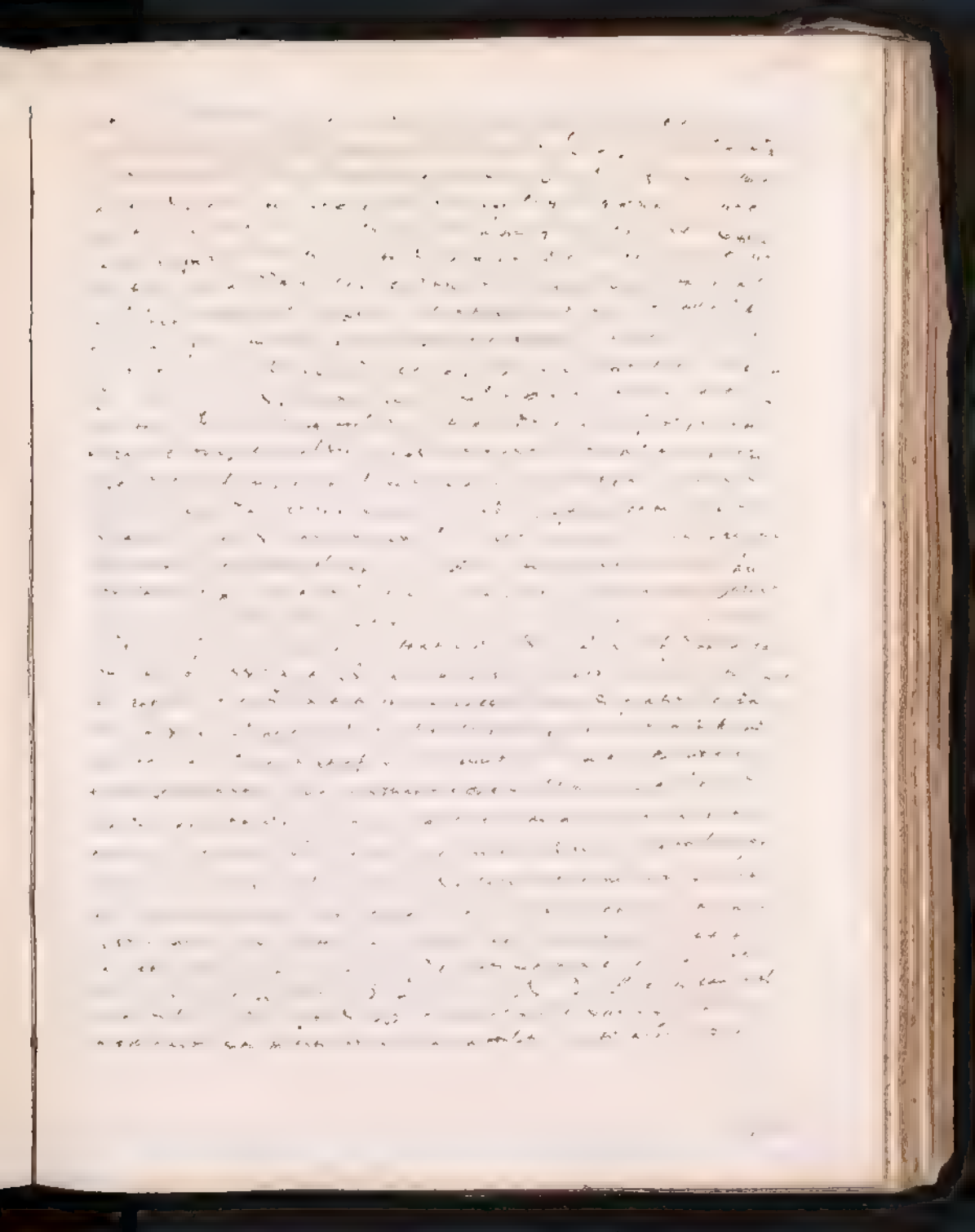

[illegible]
[illegible]

[illegible]

Duo: vnu quia hic propt. hi nota, ceteru
ceteri fuerint cu inme di. ethu.

Quere: 4. quæ principia dicenda
notitiæ et cui ova

[illegible]

Illegible

Illegible

Definitur axioma illud quodlibet falle. Qua

Eight Tile Sculptural Arrangements

Each tile is a small ceramic sculpture in its own right, and the eight are meant to be arranged together on a wall in any order you like. The glaze is applied by hand, so no two tiles are identical, and the slight variations in color and texture are part of the piece rather than flaws to be corrected.

The clay is a stoneware body fired to cone 6 in a gas kiln. Each tile measures approximately 6 inches square and 1 inch thick, with a recessed back so it can be hung with a single nail. The edges are left slightly irregular to emphasize that these are objects made by a person, not by a machine.

Glazing is done in small batches, and the order in which the tiles were fired is recorded on the back of each one. Collectors who want a particular sequence can request it, though the natural variation from kiln position usually produces a pleasing result on its own.

Dub. 2. quia hæ propr. De omni justificato

Dub.° 3. d. mart.° modis proferri ceu le..

[illegible]

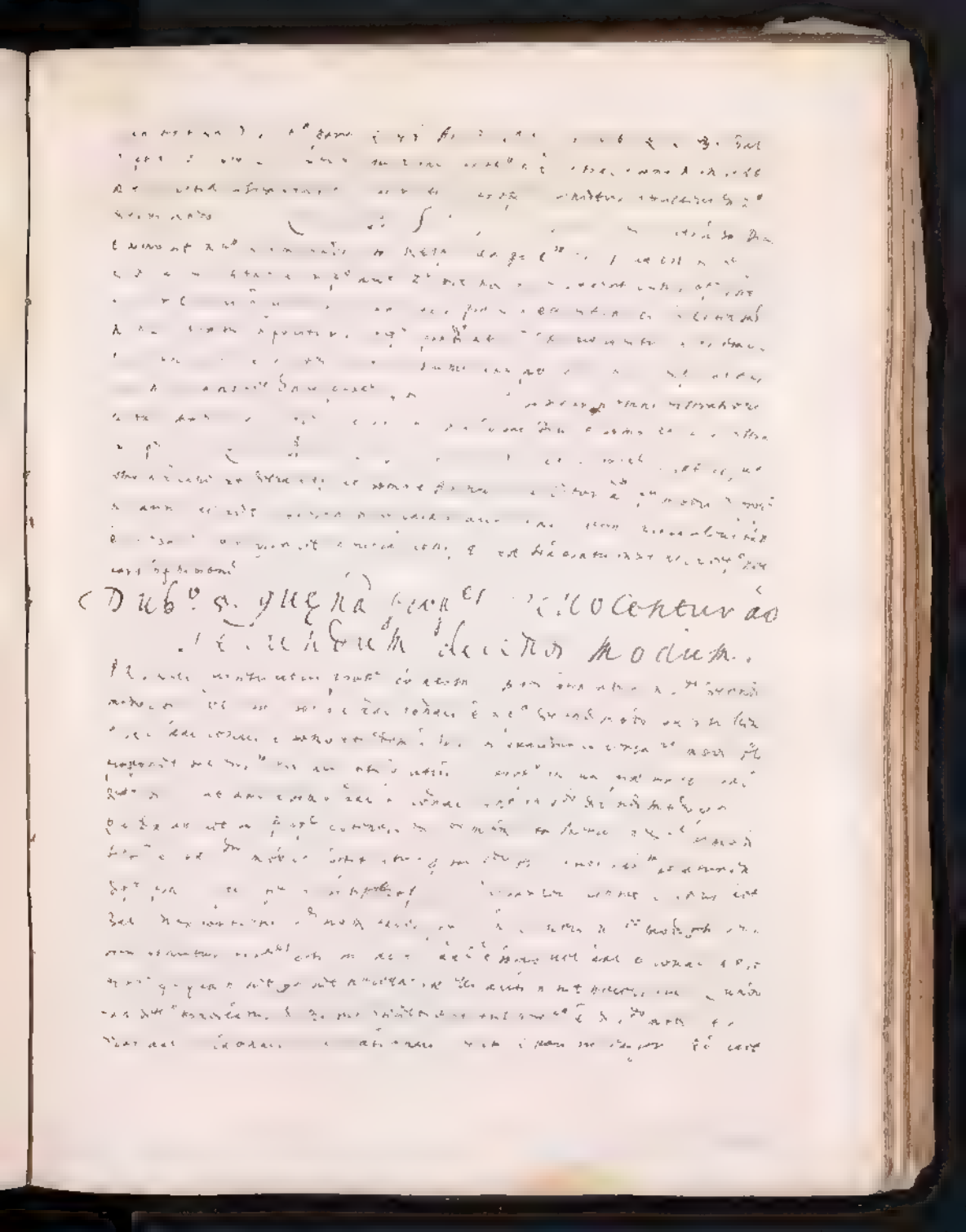

[illegible]

Disputatio 3 de regionis Nemausensis [illegible]

Chapter 2 [illegible]

Liber 4 quarti de linea differentialis,

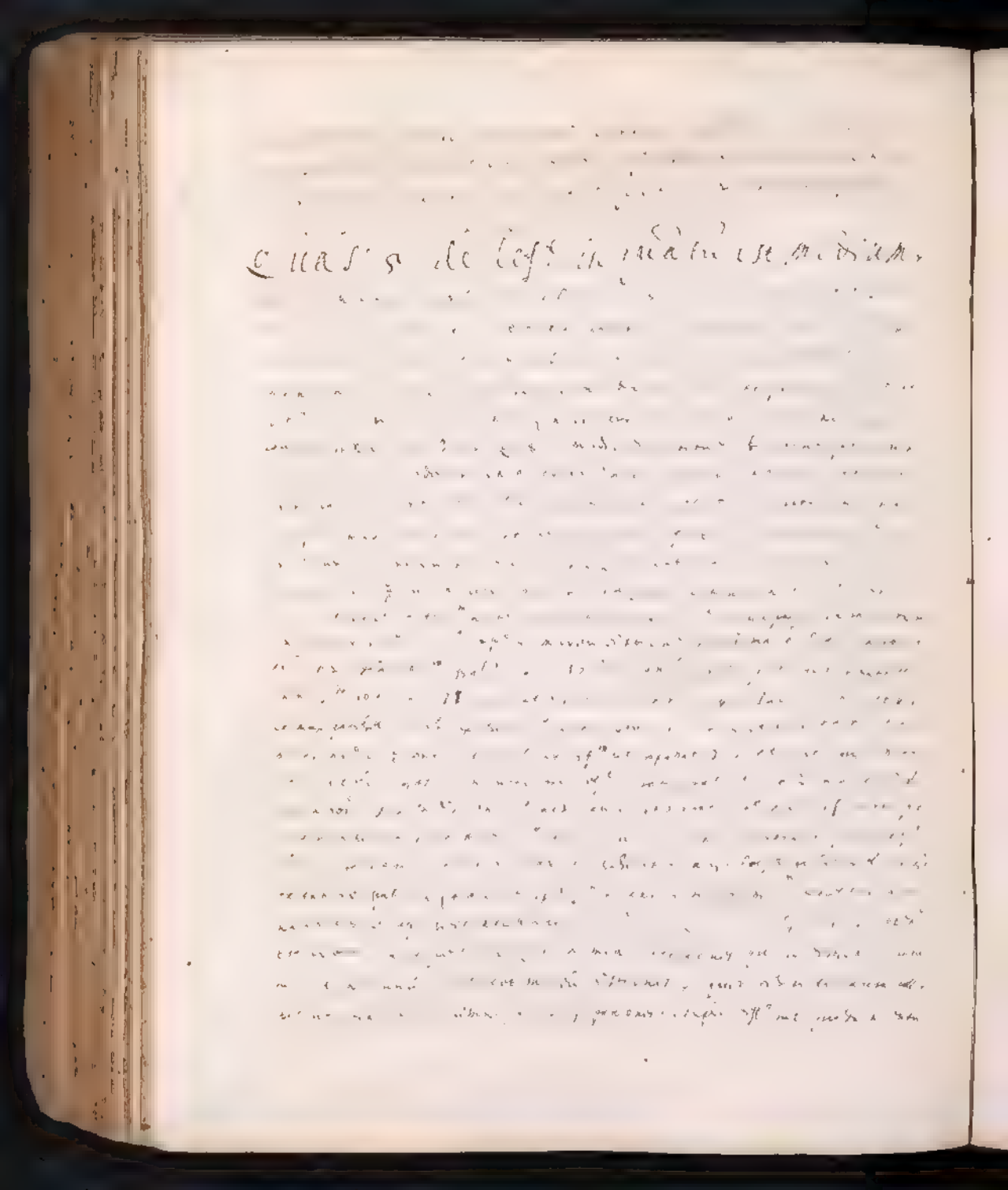

$$\int_{\Omega} \frac{\partial u}{\partial x_i} \, dx = \int_{\partial\Omega} u \, n_i \, d\sigma$$

Quæst. I.ª De Animâ essentiâ et acquisitione scientiæ.

De Animâ. Scientiæ

De Artificialibus Scientiis

De motu animalium.

Quæst: 2. Utrū diuisio Intellectus
in Speculabilē et practicū sit adequata

Quæst: 3. Utrùm de certa scientia ejus dicta sit de speculativa, et gratuita sua.

Dub' = aliud sit evidentia scientiæ.

Dilb^o 3 de quibz. ich, iowit et scientia

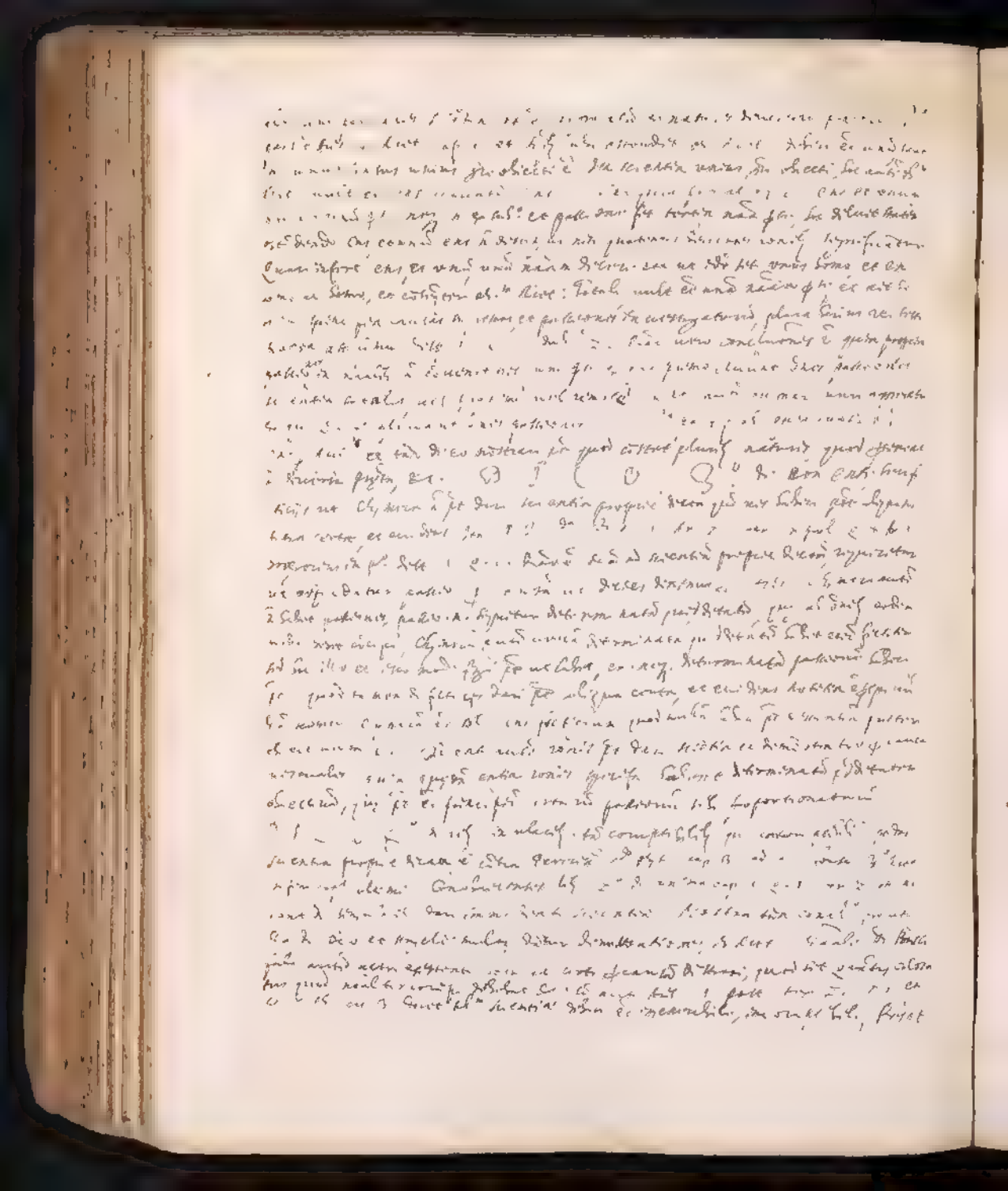

Actus intellectus, vel dicit actualiter ab obiectis, nec unde specificatur.

[illegible]

Corollarium Integræ Cl.ſi.

Praxis
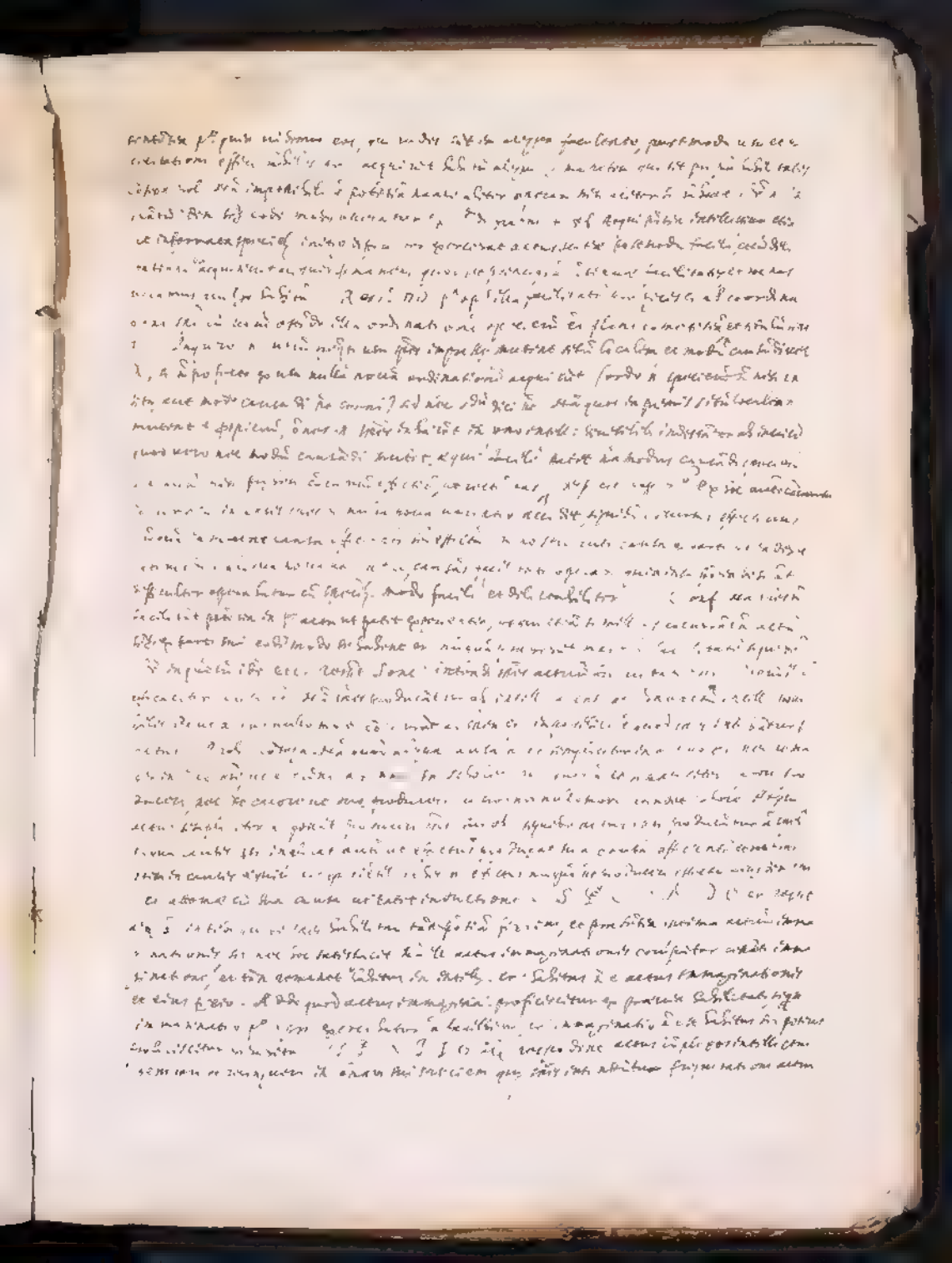
à ceux-ci, elle s'empressa de [illegible] et [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]